అవధూత లీల

అధ్యాయము - 29

మహాసమాధి అనంతరం లీలలు

"సూర్యచంద్రులున్నంతవరకూ ఉండేదే గదయ్యా" అని శ్రీస్వామివారు అభయమిచ్చారు. వారిచ్చిన అభయం అక్షరాల నిజమని వారి మహాసమాధి అనంతరం జరిగే లీలల ద్వారా ఋజువౌతుంది. **శ్రీస్వామివారిని పూర్ణంగా ఆశ్రయించ గలిగిన వారికి పరిపూర్ణమైన ఆత్మజ్ఞానం కలిగేంతవరకు ఈ మహనీయుడు వారిచెంత నుండి రక్షిస్తూనే ఉంటారు.** 126

వారు భౌతిక దేహంతో ఉండగా తమ మహిమను ఎంతో గుప్తంగా దాచియుంచుకొని, వారి మహాసమాధి అనంతరం నేడు తమ మహిమను దశదిశలా వ్యాపింపజేస్తూ తమను గూర్చి తెలియని క్రొత్తవారికి కూడా స్వప్న దర్శనములిచ్చి గొలగమూడిలోని తమ సమాధిని దర్శించుకోమని ఆదేశిస్తున్నారు. నాటి కంటే నేడు వారు భక్తులకు ఎక్కువ సులభంగా లభ్యమగుచున్నారు. ఒకప్పుడు శ్రీస్వామివారి కాళ్ళు పట్టుకుపోతే మందు తీసుకొమ్మన్న భక్తులతో "అట్లా మందు తీసుకుంటే మనమొచ్చిన పని నిలిచిపోతుంది" అన్నారు. ఆ పని ఏమిటో ఆనాడు అర్థం కాలేదు. దీన జనరక్షణే వారి అవతార కార్యమని నేడు తెలుస్తుంది. తమ సమాధిని దర్శించిన ప్రతివారి బాధ నివారణ కావడమే ఇందుకు తార్కాణము.

ఆగష్టు 20, 1983 సం॥న శ్రీ రామయ్య తన తోటలోని పూరిపాకలో వున్నాడు. శ్రీస్వామివారు తమ తలమీద ఒక తువ్వాలు జారవేసుకొని దర్శనమిచ్చారు. "అక్కడంత పని జరుగుతూంటే ఇక్కడ కూర్చుని తంబుర మీటుతున్నావా?" అని రెండు చేతులూ వెటకారంగా చూపుతూ సైగచేస్తున్నారు. తెల్లవారి అతడు గొలగమూడి వెళ్ళి అచ్చట జరుగుతున్న ఆరాధన పనులలో పాల్గొని రెండు నెలలు ఆశ్రమంలో ఉండిపోయాడు.

ఏప్రిల్ 20, 1984న శ్రీరామయ్య నాగులవెల్లటూరు నుండి

ఆశ్రమానికి వచ్చాడు. ప్రతిరోజు అనికేపల్లి నుండి ఆశ్రమానికి భిక్షాన్నం తెచ్చేవాడు. అతడు పదిరోజులు స్వగ్రామం వెళ్ళినపుడు సుబ్బరాయుడనే మరొక భక్తుడు భిక్షకు వెళ్ళాడు. తర్వాత తన అలవాటు ప్రకారం ఏప్రిల్ 20 నుండి శ్రీరామయ్య భిక్షకుపోవాలి. కాని కాస్త పాలుమాలి ఇంకా నాల్గురోజులు సుబ్బరాయుడే భిక్షకుపోతాడులే అని అనుకొని శ్రీస్వామివారిని స్మరిస్తూ కూర్చున్నాడు. వెంటనే శ్రీస్వామివారు నెత్తిన ముసుగు పెట్టుకొని తమ ముసుగును శ్రీరామయ్యకు చూపుతూ వెక్కిరిస్తున్నట్లు అతడి మనోనేత్రానికి కనిపించారు. "భిక్షకు పోకుండా ముసుగేసుకొని మూలకూర్చో!" అని శ్రీస్వామివారు చెపుతున్నట్లు తనకు ఆత్మబోధ జరుగుతున్నది. చెంపలేసుకొని భిక్షకు బయలుదేరాడు.

కన్నవరం రాజయ్య డిసెంబరు 1984 లో ఒక వారం రోజులు జ్వరంతో బాధపడ్డాడు. ఆహారం సహించలేదు. బాగా బలహీనమయ్యాడు. చనిపోతానని భయపడ్డాడు. ఆ రాత్రి తన బాధను శ్రీస్వామివారికి మొరపెట్టుకొని నిద్రపోయాడు. స్వప్నంలో శ్రీస్వామివారు తంబుర వాయించుకుంటూ దర్శనమిచ్చారు. రాజయ్య వెళ్ళి స్వామి ఎదుట కూర్చోగానే, "ఎప్పుడూ నీ విషయం నాకు బాధేనయ్యా. ఇదిగో ఈ తంబుర పట్టుకో!" అని తంబుర ఇచ్చారు. మెలుకువ వచ్చింది. వారం రోజులుగా నిరంతరం 104° ఉన్న జ్వరం పోయి వళ్ళంతా మంచుగడ్డలాగా ఉన్నది. విపరీతమైన ఆకలి, వెంటనే పాలు త్రాగాడు. తెల్లవారి మామూలుగా అన్నం తిన మొదలు పెట్టాడు.

పోలు మస్తానయ్య (పెనవర్తి) 1983 లో శ్రీస్వామివారి ఆరాధనకు నెల్లూరులో కూరగాయలు కొని రిక్షాలో వేసి నాలుగు బారల దూరం వచ్చాక ఏదో సంచి మార్కెట్టులో మరచిపోయినట్లు గుర్తించాడు. రిక్షాను రోడ్డు ప్రక్క నిలిపి ఆ సంచికోసం మార్కెట్టుకు పోయి వచ్చేలోపల రిక్షా ఆ ప్రాంతంలో లేదు. ఆ చుట్టుప్రక్కలంతా వెతికి వేసారాడు. గంటన్నర సేపటికి ఆ రిక్షావాడు తిరిగి వచ్చాడు. ఎక్కడికి పోయావని అడిగితే దీనవదనంతో "స్వామీ! బుద్ధి గడ్డి తిన్నది. కొంత దూరం పోయాక రిక్షా త్రొక్కేందుకు ఏ మాత్రమూ శక్తి లేదు. కండ్లు కనపడలేదు. ఎంత ప్రయత్నించినా లాభం లేకపోయింది. చేసిన తప్పుకు చెంపలేసుకుని మరలా వచ్చేశాను. క్షమించండి" అని

ప్రాధేయపడ్డాడు. శ్రీస్వామివారు ఇప్పటికీ సజీవులే!

మార్చి 1983 లో కాకు రాగయ్యగారి (గొలగమూడి) కోడెదూడ తప్పిపోయింది. ఒక నెలరోజులు వెతికినా కనపడలేదు. ఆ రాత్రి స్వప్నంలో శ్రీస్వామివారి వెనకాలే ఈయన నడుస్తూ ఇద్దరూ గొలగమూడికి నేరుగా తూర్పువైపు ఒక గ్రామానికి వెళ్ళారు. ఆ వూరిలోని ఒక ఆవుల దొడ్డి వద్దకు వెళ్ళారు. వీరి కోడెదూడ ఆ దొడ్లోని పేడదిబ్బ మీద నిలబడివుంది. వెంటనే మెలుకువ వచ్చింది. ఉదయాన్నే గొలగమూడికి నేరుగా తూర్పునున్న పెనవర్తికి పోయాడు. సరిగ్గా స్వప్నంలో చూచిన ఆవుల దొడ్డి దగ్గరకు పోవడమే ఆశ్చర్యం! అంతకంటే ఆశ్చర్యంగా తన కోడెదూడ ఆ దొడ్డిలోని పేడదిబ్బమీద తాను స్వప్నంలో చూచిన విధంగానే నిలబడి ఉంది.

రాయి లక్ష్మీనరసారెడ్డి (గోనుపల్లి - పెనవర్తి) గారి జత ఎద్దులు 1983 లో తప్పిపోయాయి. నెల రోజులు వెతికినా దొరకలేదు. రెడ్డిగారి భార్య ఒకనాటి రాత్రి "స్వామీ! సేద్యం ఎలాచేసి కుటుంబాన్ని పోషించాలి?" అని కన్నీటితో శ్రీస్వామివారి పటానికి నమస్కరించి నిద్రపోయింది. ఆ రాత్రి స్వప్నంలో శ్రీస్వామివారు కనిపించారు. ఆయనకు మోకాళ్ళకు క్రిందంతా ముళ్ళు గీచుకొని రక్తం కారుతున్నది. "నీ ఎద్దులు తోలుకు వచ్చేసరికి చూడమ్మా, నా కాళ్ళకు నెత్తురెలాకారుతున్నదో!" అన్నారు. మెలుకువ వచ్చి తలుపుతీసి చూస్తే నిజంగానే ఎద్దులు వాకిట ముందున్నాయి. వాటి శరీరాలపై కూడా ముళ్ళకంప గీచుకొని రక్తం కారుతున్నది.

పనబాక సుబ్బరామయ్య (గొలగమూడి) 1984 సం॥లో స్నేహితులను బ్రతిమిలాడి డబ్బు అప్పు తీసుకొని నెల్లూరులో దుక్కిపిండి బస్తాలు రూ. 450/- లకు కొని రిక్షాలో వేసుకొని బస్సు దగ్గరకు తెస్తున్నాడు. అల్లంత దూరాన బస్సు కదలిపోతున్నది. తాను రిక్షా నుండి దిగి ముందుగా పోయి బస్సు ఆపాలని ప్రయత్నించాడు. కాని బస్సు వెళ్ళిపోయింది. వెనక్కు తిరిగి చూస్తే రిక్షాలేదు. ఆ ప్రాంతమేకాదు, సమీపంలోని సందు గొందులన్నీ వెతుకుతూ స్వామిని స్మరిస్తూ కన్నీరు కారుస్తున్నాడు. పిండికట్టలు లేకుండా ఇంటికిపోయి బాకీల వాళ్ళచేత నానా మాటలూ పడేకంటే ఆత్మహత్యే మేలని నిశ్చయించుకొన్నాడు. ఎవరో ఒక పుణ్యాత్ముడీయనను పట్టుకొని ఆపి, "నీ

ఆదుర్దా, ఆవేశమూ ఏమిటి? ఇట్లా పరుగెత్తితే ఏ కారు క్రిందనైనా పడిపోతే ఏముంది? నీ బస్తాలు ఎక్కడికీ పోవు స్థిమితంగా వుండు" అని ఓదార్చాడు. మరొక గంటసేపటికి రిక్షావాడు తిరిగి అదే స్థానానికి వచ్చి పిండికట్టలు అప్పగించాడు.

చెరుకూరు క్రిష్ణయ్యకు (భక్తవత్సల నగర్) 1983లో గుండెనొప్పి వచ్చి నెల్లూరు గవర్నమెంటు ఆస్పత్రిలో వున్నాడు. ఒకటి రెండు సార్లు మంచం మీద నుండి క్రిందకూడా పడ్డాడు. ఆస్పత్రి ఉద్యోగుల సమ్మెవలన ఆగష్టులో ఇంటికి వచ్చియున్నారు. ఒకనాటి రాత్రి పదిగంటలకు వెంటనే వెళ్ళి శ్రీస్వామివారి సమాధిని దర్శించాలని ప్రేరణగల్గి గొలగమూడికి ఒంటరిగా నడచి వస్తున్నాడు. కొండాయపాళెం కోనేరు దగ్గర ఎర్ర పంచె, చేతికర్ర గల మనిషి కనిపించి "ఎక్కడికి పోతున్నావు?" అని అడిగారు. "గొలగమూడి వెంకయ్యస్వామి దగ్గరకి" అని చెప్పాడు. "నీళ్ళు మడవేసి నేను కూడా వస్తాను పద"మన్నాడతడు. క్రిష్ణయ్య నాలుగడుగులు నడచి తిరిగి చూస్తే మనిషి లేడు! శ్రీస్వామివారి సమాధి దగ్గరకు వచ్చిన తరువాత గుండెనొప్పి వచ్చింది. ముందు వరండాలో పడిపోయాడు. అక్కడ భజన చేస్తున్న భక్తులు వీరిని ఫలానా వారని గుర్తించలేదు. నోటి నుండి చొంగపడుతోంది. అప్పుడు ఒక మనిషి వీరి వీపున గట్టిగా తట్టి పోతుందిలే!" అన్నట్లుందట. తెల్లవారి ఏ మందులూ లేకుండానే గుండెనొప్పి పోయింది. అసలు రాత్రివేళ, గుండె జబ్బుగల వ్యక్తి ఎనిమిది కి.మీ. నడచి రావడమే చిత్రం!

ఈదూరు నివాసి ఉప్పల వెంకయ్య భార్య శేషమ్మకు 1981 నుండి మోకాళ్ళ నుండి పాదముల వరకూ విపరీతమైన వాపు, నొప్పుల వలన రాత్రింబవళ్ళు నిద్రపట్టేదికాదు. ఎందరు డాక్టర్ల దగ్గర మందుతిన్నా ఫలితం లేకపోయింది. ఒక పూలమ్ముకొనే భక్తుడు శ్రీస్వామివారిని గురించి చెప్పి వారి సమాధిని దర్శించమని చెప్పాడు. ఆమె 1983లో శ్రీస్వామివారి సమాధిని దర్శించి ప్రార్థించింది. దర్శనంతోనే కొంత బాధ నివారణైంది. వారానికొకసారి తప్పక సమాధి దర్శనం చేసుకొని వెళ్ళేది. తరువాత కారణాంతరాలవలన దర్శనానికి రాలేక ఇంట్లోనే శ్రీస్వామివారి పటాన్ని పూజించసాగింది. మరలా యథా ప్రకారం నొప్పులు మొదలైనవి. ఈమె "స్వామీ, మీ సమాధి దర్శనం తరచు చేసుకోకున్నా, నిరంతరం ఇచ్చటనే తమను స్మరిస్తున్నాను గదా?

మరలా నాకీ బాధలు వచ్చాయే! దయ చూపండి” అని ప్రార్థించింది. నాటిరాత్రి స్వప్నంలో శ్రీస్వామివారు కన్పించి ఈమె వీపున చరిచి, “ఇదేమైనా నెత్తిన బరువా దించేదానికి? 3 సం॥ల నుండీ ఉన్నదే గదా. ఇక్కడే ఉండి ‘నాయనా’ అంటే సరిపోతుందా?” అన్నారు. తెల్లవారి అంతటి బాధలోనూ సమాధి దర్శనానికి నడిచి వెళ్ళింది. అది మొదలు ఆమెకు బాధలు లేవు. “నేను శ్రీస్వామివారిని చూడనైనా లేదే, నాకు మూడు సం॥ల నుండి బాధ ఉందని ఆయనకెలా తెలుసు” అని ఎంతో ఆశ్చర్యంతో చెపుతుంది. “దేవుడెక్కడైనా ఉన్నాడు గదా” అనే వారికి ఈ లీల కనువిప్పు కల్గిస్తున్నది.

ఈమె కుమార్తెకు 1981 లో అధికంగా డిశ్చార్జి అవుతూంటే ఎన్నో వైద్యాలు చేయించారు. నెమ్మదించలేదు. శేషమ్మ తన కూతురికి శ్రీస్వామివారు విభూతినిచ్చి ఏమైనా మ్రొక్కమని చెప్పింది. ఆమె నిత్యమూ విభూతి సేవిస్తూ తనకు ఆరోగ్యం బాగుపడితే శ్రీస్వామివారి సమాధిని దర్శిస్తానని మ్రొక్కుకొన్నది. అది మొదలు ఆమెకా బాధ నివారణైంది.

కొట్టికూటి నరసింహులునాయుడుగారి ఎద్దుకు 1983 సం॥లో జబ్బుచేసినందున దాన్ని ఆశ్రమం దగ్గర కట్టేసి విభూతి దాని నోటిలో వేస్తూ, వంటికి పూస్తూ నాయుడుగారు మూడు రోజులు అనన్యంగా శ్రీస్వామివారిని ప్రార్థించారు. కానీ దాని వ్యాధి హెచ్చుతూ తగ్గుతూ వుంది. ఇక ఈ ఎద్దు బ్రతకదని నిశ్చయించుకొని ‘స్వామిని నమ్ముకుంటే దీన్ని నయం చేయలేకపోయాడే’ అని బాధపడి పడుకున్నారు.

ఆ రాత్రికి స్వప్నంలో శ్రీస్వామివారు దేదీప్యమానమైన సింహాసనంలో ఆసీనులై యుండగా ఎవరో వింజామరలు వీస్తున్నారు. నాయుడుగారు శ్రీస్వామివారి దగ్గరకెళ్ళి అందరిలో నిలబడగానే ఆయన ‘నీ ఎద్దుకు బాగవుతుందిలే పోవయ్యా!’ అన్నారు. మెలకువ వచ్చి చూస్తే ఎద్దులేచి బిందెడు మూత్రం విడిచింది. మేత తిని స్వస్థత చెందింది.

తూపిలి వెంకయ్య (గొలగమూడి) 1984 పెద్ద గుడ్డలమూట నెత్తిన పెట్టుకొని బస్సుపైన వేయడానికి నిచ్చెన ఎక్కాడు. ఇది తెలియక ఎవరో ‘రైట్’ చెప్పడంతో బస్సు కదిలింది. నిచ్చెనపై నుండి అతడొక ప్రక్క, మూటొక ప్రక్క పడిపోయారు. అరవై అడుగుల దూరం పోయి బస్సు ఆగింది. ‘వెంకయ్య తల పగిలి చచ్చాడు!’ అనుకున్నారందరూ, కానీ అతడికి కనీసం చిన్న దెబ్బ

గూడ తగలలేదు. అతడు వెంటనే లేచి ఆత్రుతగా మూట నెత్తిన పెట్టుకొని బస్సు దగ్గరకు పరుగెత్తడం చూచి అందరూ దిగ్భ్రమ చెందారు. 'నీ భార్య తాళిబొట్టు గట్టిదయ్యా!' అన్నారు. కానీ అది కేవలం శ్రీస్వామివారి కృపేనని అతడి భార్య పిచ్చెమ్మకు మాత్రమే తెలిసింది. కారణం ఈ సన్నివేశానికి మూడురోజుల ముందు పిచ్చెమ్మ స్వప్నంలో శ్రీస్వామిభక్తుడైన సమాధి మందిరం పూజారి కనిపించి ఆమెకు కుంకుమ బొట్టు పెడతానన్నాడు. ఆమె చేతిలో పెట్టమని అడుగుగా ఆయన అలాగే పెట్టాడు! ఈ స్వప్నం లేకుంటే వెంకయ్య కాకతాళీయంగా చావు తప్పించుకున్నాడని అనుకునేందుకు అవకాశముండేది.

సెప్టెంబర్ 1983 సం॥లో అగ్నిగుండం సమాధి మందిరమునకు ఎదురుగా నేలమీద ఒక అడుగు లోతు గుంట త్రవ్వి అందులోవేయబడేది.

ఒకరోజు ఈ వెంకయ్య కుమార్తె, మూడు సంవత్సరాల శ్యామల, మరొక పాపతో ఆడుకొంటూ ధుని చుట్టూ తిరుగుచున్నారు. ఆ ఆటలో అవతలి పాప శ్యామలను మండుతున్న అగ్ని గుండములోనికి తోసింది. ప్రజ్వరిల్లే మంటలలో బిడ్డ పడింది. ముంజేతుల వరకూ నిప్పులలో కూరుకుపోయాయి. ఆ బిడ్డ భయపడి మూత్రం విసర్జించి అరచింది. ఇరవై అడుగుల దూరంలో నున్న నాగయ్య పరుగునపోయి బిడ్డను బైటకు లాగేశాడు. పిచ్చమ్మ బావి నుండి పరుగెత్తి వచ్చింది. అంతటి మంటలో పడినా ఆ బిడ్డకు వెంట్రుకలు కూడా చెక్కుచెదరలేదు, చేతులు కూడా కందలేదు.

మనము ఏమారియున్న సమయాలలో కూడా సర్వసమర్థుడైన
127 శ్రీస్వామివారు మనలనేగాక మన బిడ్డలను కూడా ఎలా రక్షిస్తారో చూడండి.

'వెంకయ్య పేరుమీద పిడికెడు మెతుకులు పెట్టినవారికి, తెచ్చినవారికి వారి మంచి చెడ్డలన్నీ మనమే చూడొద్దయ్యా' అని శ్రీస్వామివారు సెలవిచ్చి యున్నారు. ప్రతి నిత్యం వంటకాగానే కొంత అన్నం, కూర, ఫలహారాలు చేసుకుంటే కొంత ఫలహారం ఆకులో గాని, కాగితంలో గాని పెట్టి ఇంటి బయట పెట్టి 'అన్ని జీవులలో వున్న శ్రీ వెంకయ్య స్వామివారికి సమర్పయామి' అని నమస్కరించుకుంటే నిత్యమూ శ్రీస్వామివారి అండ మనకున్నట్లే.

చెముడుగుంట ఆదెయ్య (అల్లీపురం) మార్చి 1984 లో కాలూ చెయ్యి పడిపోయి మంచాన పడ్డాడు. మనిషి లేవదీస్తే లేచి కూర్చోగలిగేవాడు.

పట్టుకుంటే నిలుచునేవాడు. ఆర్థిక స్థోమత లేక ఒక నెల ఏ వైద్యమూ లేదు. ఒక రోజు శ్రీస్వామివారు గుర్తుకురాగా 'తెల్లవారే సరికి కొంచెం నెమ్మదిగా ఉంటే నీ దర్శనానికి వస్తాన'ని మ్రొక్కుకున్నాడు. అంత మాత్రాన ఆ తెల్లవారి ఎవరి సహాయమూ లేకుండానే లేచి కూర్చోగలిగాడు. వెంటనే శ్రీస్వామివారి సన్నిధికి చేరాడు. మొదట కర్ర సహాయంతో కాస్త నడువగలిగాడు. మూడవరోజు శ్రీస్వామివారు స్వప్నంలో కనిపించి 'కర్ర లేకుండా నడువు, చూడాలి' అన్నారు. ఆ తెల్లవారి నుండి అతడు కర్ర లేకుండానే నడుస్తున్నాడు.

వీరి భార్యకు కడుపులో బిళ్ళ వలన నొప్పిగా వుండి, అన్నం అరిగేది కాదు. శ్రీస్వామివారి చెంతకొచ్చాక ఆమెకు ఆ బాధ నివారణైంది. ఎప్పుడూ స్వామివారి సన్నిధిలోనే వుండాలని ఇప్పుడతడు గొలగమూడికే కాపురం మార్చాడు.

అప్పయ్య గేటు నివాసి గోనుగుంట రామమ్మ తనను బాధిస్తున్న భూతాన్ని శ్రీస్వామివారు ఎలా వెళ్ళగొట్టారో ఇలా వివరిస్తుంది: అన్నం సహించదు, బలహీనత, శరీరం నొప్పులు, బాగా శుష్కించిపోయింది. ఎందరు డాక్టర్లకు చూపించి ఎన్ని మందులు వాడినా నయంకాలేదు. తన స్నేహితుల సలహాపై శ్రీస్వామివారి సమాధిని దర్శించింది. నాటి రాత్రి ఆమెకు స్వప్నంలో ఒక వ్యక్తి 'ఛీ వెధవా! ఇక్కడకు కూడా వచ్చావా వెళ్లు' అన్నట్లు దర్శనమైంది. తెల్లవారేసరికి ఆకలై అన్నం సహించింది. ఒక వారంలో పూర్తి ఆరోగ్యం చేకూరింది.

1983 సం॥లో గోనుగుంట రామమ్మగారి బఱ్ఱె ఈనలేక మూడు రోజుల నుండి బాధపడుతూ అడ్డం పడిపోయింది. పశువుల డాక్టరు బఱ్ఱెను పరీక్షించి దూడ అంతకు ముందురోజే కడుపులో చనిపోయిందనీ, దానిని తీసివేస్తే బఱ్ఱె బ్రతుకుతుందని చెప్పి, దూడను తల్లి గర్భం నుండి లాగి ప్రక్కన వేశాడు. 'దూడను పారేసి ఈ స్థలమంతా శుభ్రం చేయండి. బఱ్ఱెకు ఇంజెక్షను చేస్తా'నన్నాడు. ఆమె, 'నా స్వామి నాకు దూడ లేకుండా చేస్తాడా? మూడు గంటలు చూచిగాని దూడను కదిలించను' అన్నది. 'ఏమమ్మా చనిపోయిన దూడెలా బ్రతుకుతుంది?' అన్నాడు డాక్టరు. కాని ఆమె ఇక వారితో మాట్లాడకుండా ఒక తువ్వాలు నీటిలో పిండి దూడపై కప్పి 'స్వామీ!

ఈ దూడ బ్రతికితే దీన్ని నీ ఆశ్రమానికి ఇస్తాను. ఒకరోజు పాలు తెచ్చి తమకు సమర్పిస్తాను' అని మ్రొక్కుకుని శ్రీస్వామివారిని స్మరిస్తూ కూర్చున్నది. మూడు గంటలు కాకముందే దూడ కళ్ళు తెరిచింది. అంతవరకూ అక్కడనే ఉన్న డాక్టరుగారు ఇది శ్రీస్వామివారి మహిమేనన్నాడు. నాలుగు నెలలు గడచినా ఆమె పాలు శ్రీస్వామివారికి సమర్పించలేదు. ఒకనాడు శ్రీస్వామివారు స్వప్నంలో కనిపించి, 'అమ్మా, మూడు నెలలు గడిచినా నా మాట మరచిపోయావే!' అని అన్నారు. తెల్లవారగానే చెంపలేసుకుని పాలు తెచ్చి ఆశ్రమంలో సమర్పించి 'దూడ పాలు మరువగానే తీసుకొచ్చి శ్రీస్వామివారి ఆశ్రమంలో వప్పగిస్తా'నని సమాధికి చెప్పుకొని వెళ్ళింది. ఆర్థిక ఇబ్బందుల వలన బర్రెను అమ్మేసింది. దూడ ఖరీదు యాభై రూపాయలుగ నిర్ణయించారు. కానీ ఆ పైకం పద్దెనిమిది నెలల వరకు శ్రీస్వామివారికి చెల్లించలేదు. తేది 18-1-85 న శ్రీస్వామివారు స్వప్నంలో దర్శనమిచ్చి 'నీవు నాకు నూటముప్పై రూపాయలు బాకీ తేలావు. తేది 19-12-85 లోగా చెల్లిస్తానని ఆశ్రమంలో కాగితం వ్రాయించి వేలిముద్ర వేసిరా' అని ఆదేశించారు. కాగితం వ్రాయించి వేలి ముద్రవేసి వెళ్ళింది. **వెంటనే మ్రొక్కు చెల్లించనందుకు రూ. 80/-**
128 **జరిమానా (జుల్మానా). మ్రొక్కు తీర్చడంలో మనమెంత జాగ్రత్తగా ఉండాలో తెలుపుతుంది ఈ లీల.**

గుండబోయిన నరసయ్య (అనపలపాడు) గారి మొదటి రెండు సంతానాలు పురిటిలోనే చనిపోయారు. 1983 లో మూడవ సంతతిగా ఆడపిల్ల కలిగింది. కానీ ఐదవరోజు నుండి జ్వరమొస్తూ ఆ బిడ్డ పాలుగానీ, మందుకానీ ఏమి పోసినా వాంతి చేసుకుంటుంది. బిడ్డ శరీరం చాలా వేడిగా ఉన్నది. రెండవరోజు సాయంకాలానికి బిడ్డ వాలబడిపోయింది. ఎటువేసిన కాలు అటు, ఎటువేసిన చెయ్యి అటుపడిపోతున్నాయి. బిడ్డ కళ్ళు మూతవేసింది. ఉన్నట్లుండి శరీరం చల్లబడింది. మొదట కలిగిన ఇద్దరు బిడ్డలవలనే ఈ బిడ్డకూడా చనిపోబోతుందని ఇంటిల్లపాదీ గొల్లున ఏడుస్తున్నారు. అందరూ గుమిగూడారు. ఆ దారిన పోతున్న గోనుగుంట రామమ్మ ఈ విషయం చూచి బిడ్డను సమీపించింది. శ్రీస్వామివారు తప్పక ఆ బిడ్డను బ్రతికిస్తారని ఆమెకు దృఢమైన నమ్మకం కల్గింది. వెంటనే వస తెచ్చింది. ప్రక్కింటామె దగ్గర చనుబాలతో రంగరించి బిడ్డకు పోసింది. అంతవరకూ ఏమి పోసినా

వాంతి చేసుకుంటూ స్పృహలేకుండా ఉన్న బిడ్డ వసపాలు త్రాగింది. బిడ్డలో ఏ మాత్రమూ చలనం లేదు. రామమ్మ శ్రీస్వామివారి విభూతిని మంచం కోళ్ళ క్రిందపోసి, ఆ బిడ్డ నోటిలో కొంచెం వేసి, వంటికి పూసి మంచంపై పండ బెట్టి బిడ్డ తప్పక బ్రతుకుతుందని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది. గంట లోపల బిడ్డ కళ్ళు తెరిచింది. తెల్లవారి పాలు త్రాగింది. స్వామికృపవలననే ఆ బిడ్డ దక్కిందని ఆ బిడ్డకు శ్రీస్వామివారి పేరు పెట్టారు.

పెనవర్తి వాస్తవ్యులు పంచాక్షరి మస్తానయ్య చాలా కాలంగా శ్రీస్వామివారి భక్తులు. వీరికి స్వప్న సందేశాలిచ్చి అనేక సార్లు రాబోవు ఆపదల నుండి శ్రీస్వామివారు వీరిని కాపాడారు.

తేది 7-7-84 న శ్రీస్వామివారు మస్తానయ్యకు స్వప్న దర్శనమిచ్చి 'అయ్యా ఐదు శవాలు ఒకేతూరి పోవలసియున్నది. సతాయించుటకు వీలులేని పరిస్థితి. మీరేమో చెబితే మాట వినిపించుకోని మొరటు మనుషులు' అని చెప్పారు. 'ఏమిటి స్వామి ఇలా చెబుతున్నార'ని మదనపడ్డాడేగాని తన స్వప్న వృత్తాంతమెవ్వరికీ చెప్పలేదు. తెల్లవారి 8-7-84 తేదీన మడవనూరు నుండి ట్రాక్టరు తోలుకుని పెనవర్తికి పోవాలి. మనస్సు ఆందోళనగా ఉంది. వెళ్ళేందుకు కాళ్ళాడవు.

ఇతని స్వప్న వృత్తాంతం వీళ్ళన్నకు తెలియదు. కనుక తప్పనిసరిగా ట్రాక్టరు తీసుకొని వెళ్ళాలని పట్టుబట్టాడు. మార్గమధ్యంలో గూడా మస్తానయ్య ట్రాక్టరు నిలిపేశాడు. కానీ అన్నగారి ప్రోద్బలము వలన వెళ్ళక తప్పలేదు. మద్రాసు రోడ్డు నుండి గొలగమూడి మట్టిరోడ్డు మలుపు (టర్నింగ్) తిరిగేటప్పుడు ఎరువుల లారీ రాంగ్ సైడ్ వచ్చి ట్రాక్టరును ఎదురు గుద్దింది. ఆ ఆపద సమయంలో అంతరిక్షంలో ఎవరో అరచేయి చూపినట్లు మస్తానయ్యకు మాత్రం అస్పష్టంగా గోచరించింది. ట్రాక్టరు గాలిలో ఎగిరి రోడ్డు ప్రక్కన పడిపోయింది. ట్రాక్టరు మీద సరిగ్గా ఐదుగురే ఎక్కి ఉన్నారు.

1. డ్రైవర్ మస్తానయ్యకు తలకాయ మీద చర్మం చీలి రక్త మండలమయింది. ఇంతేగాక తొడ ఎముకకు దెబ్బ తగలకుండా కండ మాత్రం బ్లేడుతో కోసినట్లు నాలుగంగుళాల పొడవున తెగిపోయింది.

2. వీళ్ళన్న ఇంజను క్రింద పడిపోయాడు. పొట్టమీద బరువు పడి

నొక్కడంతో రక్తం కక్కుతూ కొనవూపిరితో ఉన్నాడు.

3. మిగిలిన ముగ్గురికీ తేలికపాటి నెత్తురు గాయాలు తగిలాయి.

రక్తపు మడుగులో పడియున్న మస్తానయ్య తెప్పరిల్లుకొని కొనవూపిరితో ఉన్న అన్నగారిని చూచాడు. స్వామికృప వలన తనకందుబాటులో పడియున్న జాకీని అందుకొని ధైర్యంగా తన కుడికాలుతో జాకీరాడ్ త్రిప్పుచూ తన అన్నగారిపై ఉన్న ట్రాక్టరును నాలుగు అంగుళముల పైకి లేపాడు. అంతటితో వాళ్ళన్న కాస్త ఊపిరి పీల్చగలిగాడు. అంతలో వచ్చిన బస్సులో వీళ్ళనందరినీ ఆస్పత్రికి చేర్చారు. మస్తానయ్య అన్న తప్ప మిగిలిన నలుగురూ బ్రతికారు. ఇంజను పడ్డ విధానం చూస్తే వాళ్ళ ఎముకలు గూడా దొరకని తీరుగా వుంది.

నాటి రాత్రి శ్రీస్వామివారు మస్తానయ్యకు స్వప్నదర్శనమిచ్చి 'నీ బండిని చేత్తో విసిరి అవతల వేయవలసి వచ్చిందయ్యా' అని చెప్పారు. ఐదుగురు పోవలసి ఉంటే తన కృప వలననే నలుగురు బ్రతికారని శ్రీస్వామివారు ఈ స్వప్నం ద్వారా తెలిపారు.

మస్తానయ్య ఆస్పత్రి నుండి డిస్‌చార్జి అయ్యాక నాటి రాత్రి శ్రీస్వామివారు స్వప్నంలో కనిపించి, 'మొదట గొలగమూడి వెళ్ళి నిద్రచేసి తరువాత మద్రాసు వెళ్ళి మీ అన్నను చూచిరమ్మ'ని ఆదేశించారు. శ్రీస్వామి వారి ఆజ్ఞ ననుసరించి ఆనాడు ట్రాక్టరు కదిలించకుంటే ఎలాగుండునో గదా!

129 **శ్రీస్వామివారు కృప జూపినా దాన్ని దక్కించుకొనుటకు శ్రీస్వామివారి మాట మీద విశ్వాసముంచి వారు ఆదేశించినట్లు మనమాచరించాలి గదా!**

ఆగష్టు 1982 సం॥ లో శ్రీస్వామివారు మహాసమాధి చెందాక ఒక రోజు మస్తానయ్యను ట్రాక్టరు తోలేందుకు పోవద్దని శ్రీస్వామివారు స్వప్నంలో హెచ్చరించారు. తెల్లవారి ట్రాక్టరు తాళాలు తీసుకోబోతే రెండు మార్లు క్రింద పడ్డాయి. కానీ ఆ రోజు దున్నకుంటే తరువాత దున్నేందుకు నీళ్ళు దొరకవు కనుక నారు వేసేందుకు వీలు లేక తన యజమాని రెడ్డిగారికి చాలా నష్టం జరిగేటట్లు ఉంది. విధిలేక శ్రీస్వామివారికి నమస్కరించి ట్రాక్టరుతో దున్నుచున్నాడు. చేనిలో ఒకచోట మరమ్మత్తు చేసిన గుంటలో ముందు చక్రాలు దిగబడి, గేరు మార్చి బండి లాగించే ప్రయత్నంలో వెనుక చక్రాలు లేచిపోయి ట్రాక్టరు తిరగబడిపోయింది. ఇతడు స్టీరింగ్ క్రిందపడి బురదలో

కూరుకుపోయాడు. ఎలా తప్పించుకొని బయటకు వచ్చాడో ఆయనకే తెలియదు. అది చూచిన వారంతా 'బురద దున్నకంలో ఇలాంటి యాక్సిడెంటు జరిగిన డ్రైవర్లందరూ అక్కడికక్కడే మరణించారు. నీవు బయట పడ్డావంటే ఇది కేవలం దైవకృపేనని' తమ ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటించారు.

ఒకప్పుడు ఆదినారాయణరెడ్డిగారి పొలంలో నీటి కొరకు పాయింటు వేయించాలని నాలుగు చోట్ల ప్రయత్నించినా లాభం లేకపోయింది. తన యజమానికి జరిగే నష్టము గురించి ఇతడు చాలా బాధపడి శ్రీస్వామివారికి మొరపెట్టుకొని బోరింగ్ ఎక్కడవేస్తే నీళ్ళు పడతాయో తెల్పమని శ్రీస్వామివారిని ప్రార్థించాడు. ఆరోజు రాత్రి మస్తానయ్య స్వప్నంలో రెడ్డిగారి చేలో కొంగలు, కాకులు, నక్కలు ఒకచోట నీరు త్రాగుచున్నట్లు కనిపించింది. ఆ పొలంలో ఆ దృశ్యం గోచరించిన చోట బోరింగ్ వేస్తే సమృద్ధిగా నీరు పడ్డాయి.

'మీరు మా వైపు చూస్తే మేము మీ వైపు చూస్తాండ్లయ్యా', 'వాళ్ళుండే దాన్ని బట్టి గదయ్యా మనముండేది' అని అభయమిచ్చారు గదా శ్రీస్వామివారు. 130

బ్రాహ్మణపల్లి గ్రామస్తులు బట్రెడ్డి శ్రీనివాసులురెడ్డి భార్య మనోజమ్మగారికి వివాహమైన 4 సం॥ల వరకు సంతానం లేదు. శ్రీస్వామివారితో వారికి గల అనుభవము వలన ఆమె 1986 ఫిబ్రవరిలో శ్రీస్వామివారి సమాధిని దర్శించి తన కోరికను విన్నవించుకున్నది. నాటిరాత్రి శ్రీస్వామివారు ఆమె స్వప్నంలో సంతానం ప్రసాదించానని తమ ఆశీర్వాద సూచకంగా ఒక దారం ప్రసాదించారు. తెల్లవారి చూస్తే నిజంగానే శ్రీస్వామివారు ప్రసాదించిన దారం ఆమె తాళిబొట్టునిండా చుట్టుకొని ఉన్నది. స్వప్నంలో ఇచ్చిన దారం నిజంగానే తెల్లవారి ఉండడం అనే అనుభవాల్లో ఇది రెండవది.

ఇబ్రహీంపట్నం - ఎలక్ట్రికల్ ఇంజనీర్ పి.మాధవరావుగారు జీవితంలో అనేక కష్టనష్టాలకు లోనై మనశ్శాంతి లేక దైవచింతననే శరణు వేడారు. బెజవాడ కనకదుర్గను ఆరాధించసాగారు. ఆమె సాక్షాత్కరించింది. కానీ మనశ్శాంతి లేదు. అట్టి స్థితిలో ఆ దుర్గ కృప వలన భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్యస్వామి చరిత్ర లభించి పారాయణ చేశారు. వెంటనే తమ మానసిక వేదన ఏమైందో కానీ ఎంతో శాంతి పొందారు. వెంటనే శ్రీస్వామివారి

ఆశ్రమానికి నెలకు 50 రూపాయలు చొప్పున దక్షిణ పంపుతూ శ్రీస్వామివారి చరిత్ర పారాయణ, పూజ ప్రారంభించారు. శ్రీస్వామివారి 3వ ఆరాధనోత్సవమునకు కుటుంబ సమేతముగా వచ్చి ఒక వారం శ్రీస్వామివారిని సేవించారు. 24-8-85న శ్రీస్వామివారి పాలరాతి విగ్రహం ఆవిష్కరించే రోజు జనంలో ఆ విగ్రహాన్ని, సమాధిని దర్శించలేక దూరము నుండి నిక్కి చూస్తున్నారు. సమాధి నుండి శ్రీస్వామివారు నడుముల వరకు పైకి వచ్చి దర్శనమిచ్చి "ఇక్కడేమి చూస్తావు అందరిలో నన్ను చూడు" అని అదృశ్యమైనారు. అది మొదలు అన్నసంతర్పణ దగ్గర వడ్డనలో పాల్గొన్నారు.

ఆయనే ఇంకా ఇలా చెప్పారు. "నాకు 1 1/2 సం॥ నుండి గుండెకు ఎడమ వైపు నొప్పి. ఎక్కువ సేపు ధ్యానంలో కూర్చోలేను. డాక్టర్లిచ్చిన మందులు నిష్ప్రయోజనమైనాయి. ప్రాణాపాయమని భయపడ్డాను. నా బాధను నివారించి నా కాలాన్నంతటినీ తమ ధ్యానంలో గడిపేటట్లు చేయమని" ఆరాధనకు వచ్చినప్పుడు శ్రీస్వామివారికి విన్నవించుకొని వారి సమాధిని వదలి రాలేక ఎంతో దుఃఖముతో వచ్చేశాను. ఇల్లు చేరిన తెల్లవారి నుండి 15 రోజులు రక్తవిరేచనములైనవి. 16వ రోజుకు విరేచనాలు నిలిచిపోయాయి. నా గుండె నొప్పి కూడా శాశ్వతంగా మాయమైంది. లక్ష్మీనారాయణుని రూపం స్వప్నంలో దర్శనమైంది. ఇప్పుడు పూర్వంకంటే ఎంతో గాఢంగా ధ్యానం కుదురుతుంది.

"ఆగష్టు నెలలో శ్రీసాయినాథుడు కనిపించి గది లోపల శుభ్రంగా ఉంది. కానీ పైన బూజు ఉన్నది. ఆ బూజు శుభ్రం చేస్తే నేను గదిలోకి వస్తానని శెలవిచ్చారు. ఇది బాబా నాకు చేసిన ఆధ్యాత్మిక ప్రబోధమని నమ్ముతున్నాను.

"సెప్టెంబర్ 85 నుండి శ్రీస్వామివారు ఆధ్యాత్మిక బోధ చేయుచు ఆ మార్గాన నడుపుతున్నారు. ఎంత చక్కని అవగాహన, హృదయ స్పందన, మనశ్శాంతి ప్రసాదించారో చెప్పలేను. ఆధ్యాత్మిక విషయాలను బోధిస్తూ దృశ్యముల ద్వారా కర్మ క్షాళనం చేయిస్తున్నారు. శ్రీస్వామివారికి అఖండ దీపారాధన చేసి వారి మహిమ, విశ్వరూపాన్ని చూసి ఆనందిస్తున్నాను. ఈ జన్మకు ఇంతకంటే కావలసిందేది లేదు."

స్వామీ! మీరు సమాధి చెందితే మా గతి ఎట్లా? అని వాపోయిన భక్తులతో భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్య స్వామివారు "ఎక్కడికయ్యా మేం పోయేది

సూర్యచంద్రులున్నంత వరకు వుండేదేగదయ్యా!" అని అన్నప్పుడు భక్తులకు అదెలా నిజమౌతుందో అర్థంకాలేదు. అయితే కాలాంతరంలో శ్రీస్వామివారి సమాధి చెందాక సమాధి నుండి ఆయన పలుకుతూ తమ భక్తుల మొరాలకిస్తున్నారని లీలలు ఎన్నో నిరూపిస్తున్నాయి. శ్రీస్వామివారి సమాధిని దర్శించలేకపోయినా దూరాన తమ ఇళ్ళలో శ్రీస్వామివారి పటం ముందు ఆర్తితో చెప్పుకున్న కష్టాలను సైతం శ్రీస్వామివారు తీరుస్తున్నారంటే భక్తరక్షణా పరతంత్రత మనల్ని ఆనందంలో ముంచేస్తుంది.

నెల్లూరు గవర్నమెంటు ఆస్పత్రి యమ్.యన్.ఒ. సి.వి. సుబ్బయ్యగారు శ్రీస్వామివారితో తమ అనుభవాలు ఇలా చెపుతున్నారు.

1977 లో తుఫాను వల్ల మా ఇల్లు పడిపోయింది. రెండు వైపుల ఇటుక మట్టితోనూ, రెండు వైపుల మట్టితోనూ గోడలు పెట్టుకొని మరల ఇల్లు వేసుకున్నాము. 1978 లో మరలా తుఫాను వల్ల మూడు రోజులు బీభత్సమేర్పడింది. కరెంటు లేదు. విపరీతమైన గాలి వల్ల గోడల తోటి ఇల్లు ఊగుతూవుంది. ఇల్లు వదలి రాత్రిపూట ఎక్కడికీ వెళ్ళలేని పరిస్థితిలో "స్వామీ! పోయిన సంవత్సరం ఇల్లు పడిపోయి కష్టనష్టాలకు గురి అయ్యాను. మళ్ళీ ఇప్పుడు గూడా అలాంటి పరిస్థితే చేస్తున్నారా? ఏమి చేసినా ఈ ఇల్లు వదలి పోలేను. మీ దయ" అని వేడుకుని పడుకున్నాను. వెంటనే స్వప్నం. శ్రీస్వామివారు వచ్చారని దీపం వెలిగించి చూస్తే ఏమీ లేదు. శ్రీస్వామివారి పటానికి నమస్కరించి మళ్ళీ పడుకున్నాను. ఆ గాలి ఎలా పోయిందో ఏమో! మా ప్రాంతంలో అనేక ఇండ్లు కూలిపోయాయి. కానీ మా ఇల్లు మాత్రం చెక్కుచెదరలేదు. వారావిధంగా దర్శనమివ్వకుంటే మా ఇల్లు నిలిచినది శ్రీస్వామివారి కృపవలనేనని నమ్మకముండేది కాదేమో!

శ్రీస్వామివారు సశరీరులుగా ఉండగా నన్నెప్పుడూ తమ పాదాలు అంటి నమస్కరించుకోనిచ్చేవారు గాదు. ఎప్పటికైనా నాకలాంటి అవకాశం రాకపోతుందా అని నిరీక్షిస్తూండేవాడిని. అయితే నాకాయన పాదస్పర్శ భాగ్యం కలుగకుండానే ఆయన మహాసమాధి చెందారు. శ్రీస్వామివారు నాకా అవకాశం ఇవ్వనేలేదే అనే కొరత నా హృదయంలో అలానే నిలిచి అప్పుడప్పుడూ ఎంతో వ్యధ చెందేవాడిని.

అయితే ఆక్టోబర్ 85లో నాకొక స్వప్నం వచ్చింది. ఆ స్వప్నంలో శ్రీ

వెంకయ్య స్వామివారు చరచరా నడిచి వెళ్తున్నారు. నేను శ్రీస్వామివారు దొరికారు ఇంతేచాలు అని ఎదురుగా వెళ్ళి ఆయన రెండు కాళ్ళు జవిరి పట్టుకొని శ్రీస్వామివారిని ఒక్క అంగుళం కూడా కదలనివ్వలేదు. శ్రీస్వామివారు తల గీరుకుంటూ నవ్వుతూ అలాగే నిలుచున్నారు. నేను తృప్తి తీరా నమస్కరించుకున్నాను.అంతటితో స్వప్నం ముగిసింది. ఆనాటి దర్శనం నా హృదయంలో చెరగని ముద్ర వేసింది. ఆ స్వప్నం ఎప్పుడు గుర్తుకు వచ్చినా ఆ అనుభూతి నన్నానందంలో ముంచెత్తుతుంది. నా తీరని కోరికను శ్రీస్వామివారు అలా తీర్చారు. ఆ తర్వాత కూడా శ్రీస్వామివారు నన్ననేకసార్లు ఆదుకున్నారు. 1983 లో జరిగిన ఒక విచిత్రమైన స్వామిలీల చెబుతాను.

నాకు గొల్లకందుకూరుకు రెండు మైళ్ళ దూరంలో సేద్యపు భూములున్నాయి. ఒకసారి పొలాలకు నీరు పెట్టవలసివచ్చి కనుపూరు కాలువకు ఆయిల్ ఇంజన్ బిగించి వుంచి, అవసరమైనప్పుడు నీరుకొడ్తున్నాను. ఒకరోజు రాత్రి ఇంజన్‌కు గల ఆయిల్ పైపు, ఆటోమైజరూ దొంగలు అపహరించారు. నాకున్న ఎన్నో పనులలో ప్రతిరోజూ ఇంజనుకు కాపలా కాస్తూ వుండడం నాకసంభవమైంది. ఇలా దొంగలు పడి ప్రతిరోజూ ఇంజను సామానులు కొన్ని ఎత్తుకుపోతుంటే ఇక సేద్యం చేయలేనని అనుకున్నాను. నాకు వారానికి ఒక పర్యాయమైనా గొలగమూడి వెళ్ళి శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారి సమాధిని సేవించుకొని రావటం అలవాటు. అలాగే గొలగమూడి వెళ్ళి నాకు జరిగిన నష్టాన్ని అక్కడ శ్రీస్వామి భక్తులకు చెప్పాను. అది విన్న పూజారి నాగయ్యగారు శ్రీస్వామివారి దారం ఒకటి నాచేతికిచ్చి 'ఈ స్వామివారి దారం తీసుకువెళ్ళి నమ్మకంతో నీ ఆయిల్ ఇంజనుకు కట్టవయ్యా! దొంగలు రారు, వస్తే వాళ్ళే పోతారు' అన్నారు. ఆ ప్రకారమే వెళ్ళి 'స్వామీ! ఈ ఇంజను సంరక్షణ భారం నీదే! మరలా దొంగల చేయి పడితే ఆ నష్టానికి నేను తట్టుకోలేను. నీదే భారం' అని మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించుకొని దారం ఇంజనుకు కట్టాను.

ఆ తర్వాత కొద్ది రోజులు నేను ఇంజను ఛాయలకే పోలేదు. డిసెంబరు 84 లో నాతోటి రైతులు నా వద్దకు వచ్చి ' రెండు రోజులు బట్టి పొలంలో నీ ఇంజను సామానులన్నీ విప్పదీసి పడేసి వున్నాయి. వెళ్ళి చూచుకోమ'న్నారు. నా గుండెల్లో రైళ్ళు పరిగెత్తాయి. త్వరగా వెళ్ళి చూచుకున్నాను. ఇంజను సామానులన్నీ విప్పదీసి పడేసి వున్నాయి గాని, విప్పదీసిన వారెవరో ఒక్క

పార్టు కూడా తీసుకువెళ్ళలేదు. ఆ రక్షకుడు శ్రీస్వామివారు కాక మరెవ్వరు?

శ్రీస్వామివారు మననుండి కోరే దక్షిణ మన కాలము, మనస్సు మాత్రమే. వాటిని లౌకిక వ్యవహారాలలో వ్యర్థం చేయక మన కాలాన్నంతటినీ శ్రీస్వామివారి స్మరణలో గడిపితే వెంటనే శ్రీస్వామివారి రక్షణ మనకు ఎలా కలుగుతుందో చూడండి.

మనుబోలు గ్రామం నట్టేటి లక్ష్మమ్మకు స్వప్నంలో రోజూ యమకింకరులు కనిపించి భయపడేది. పగలు కూడా చెప్పలేనంత భయం. ఎప్పుడూ ప్రక్కన మనిషి ఉండాలి. శ్రీస్వామివారి సమాధిని దర్శించి ఉదయం 5, సాయంత్రం 5 ప్రదక్షిణలు చేసి మిగతా కాలం మామూలు కబుర్లతో గడిపేది. 20 రోజులైనా ఫలితం కలగలేదు. ఒక భక్తుని సలహాపై ఉదయం 108, సాయంత్రం 108 ప్రదక్షిణలు చేస్తూ తన కాలాన్నంతా శ్రీస్వామివారి స్మరణలో గడపసాగింది. 3వ రోజు మధ్యాహ్నం శ్రీస్వామివారి అగ్నిగుండం దగ్గర 12 సంవత్సరముల పిల్లవాడు కనిపించి ఆమె చేతిలో విభూతి పెట్టాడు. అది నోటిలో వేసుకున్న తక్షణం ఆ పిల్లవాడు అదృశ్యమైనాడు. ఆ క్షణం నుంచే ఆమెకు ఆ భయం లేకుండా పోయింది. ఆ పిల్లవాని రూపంలో శ్రీస్వామివారు ఆమెను అనుగ్రహించారన్నమాట. ఆమెకు హమేషా మైలకావటం, కాలుడొక్క నొప్పి వుండేది. శ్రీస్వామివారు స్వప్నంలో కనిపించి 3 నెలలు టైం ఉంది. విశ్వాసంతో శ్రద్ధగా నన్ను స్మరించు' అని చెప్పారట. శ్రీస్వామిస్మరణ, మౌనం ఈమెను గట్టెక్కించాయి.

కోవూరు ఐ.టి.ఐ.లో పనిచేసే వైద్యుల సుధాకర్‌గారి అనుభవమిలా వుంది. "1983 జనవరిలో నాకు 240/89 బి.పి. ఉండేది. మామూలుగా అంతటి రక్తపోటు వుంటే పక్షవాతం గానీ, లేక మరేదైనా ప్రమాదకరమైన వ్యాధిగానీ సంభవిస్తుంది. కానీ నాకు అలాంటిదేదీ లేకపోవడం చూచి డాక్టరు ఆశ్చర్యపోయాడు. దానికి తోడు డాక్టరుగారి అసిస్టెంట్ త్వరలో కంటిచూపు పోతుందని, ఆపరేషన్ చేసినా లాభం లేదని గూడా చెప్పారు. మద్రాసు వెళ్ళి వైద్యం చేయించినారు. జీవితాంతం మందులు తింటూ ఉప్పు కారం లేని ఆహారం తీసుకుంటూ జాగ్రత్తగా ఉండాలని మద్రాసు డాక్టర్లు సలహా చెప్పారు.

"అట్టి సంకట పరిస్థితిలో సాయిలీలామృతం, గురుచరిత్రతోపాటు అవధూతలీల అను శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారి చరిత్ర చదవడం జరిగింది.

వెంటనే గొలగమూడిలో శ్రీస్వామివారి సమాధి దర్శించాను. నాటి రాత్రి మా మిత్రుని ఇంట్లో ఒక సాధువు నాకు తీర్థం ఇచ్చినట్లు కల వచ్చింది. మెలకువ వచ్చి లేచాను. ఉదయం 4 గం॥లు అవుతుంది. శ్రీస్వామివారి పూజకు వెళ్ళేందుకు లేవబోతుంటే సమాధి మందిరమునకు పడమర వైపు ఆకాశంలో ఎఱ్ఱగా గుండ్రంగా పెద్ద వెలుగు దర్శనమైంది. ఆ వెలుగును నా భార్యకు కూడా చూపాను. ఆ వెలుగు ఏమిటా అని మేము ఎంత ఆలోచించినా అంతు పట్టలేదు. పూజానంతరం వచ్చి చూస్తే ఆ వెలుగు లేదు. శ్రీస్వామివారే అలా దర్శనమిచ్చారని తలచి ఆనందించాము. అది మొదలుకొని క్రమేణా బి.పి. తగ్గి మామూలు ఆరోగ్యం చేకూరింది. ఉప్పు, కారం కూడా తినగల్గుతున్నాను.

"కానీ డాక్టర్లు చెప్పినట్లు పథ్యం ఉండక ఆహార విహారాదుల నియమము తప్పినందున మరలా డిసెంబరు 85లో బి.పి. వచ్చింది. చాలా ప్రమాదమైంది. డాక్టర్లు '24 గం॥లు దాటితే చెప్పగలన'న్నారు. నా భార్య శ్రీస్వామివారిని అనన్యంగా శరణు వేడింది. శ్రీస్వామివారి కృప వలన గండం గడిచి మరలా ఆరోగ్యం చేకూరింది. ఇక మీదట పథ్యం విషయంలో జాగ్రత్తగా ఉండాలని చెంపలేసుకున్నాను."

పొదలకూరు గ్రామస్థుడైన చిరమన వెంకయ్య 1984 డిసెంబరు నుండి రెండు నెలలు అన్నం తినలేక శల్యమై మనుషులు పట్టుకుంటే రెండడుగులు నడిచేవాడు. దగ్గు, ఆయాసం, గల్ల(కఫం) తోటి రక్తం కూడా స్వల్పంగా పడేది. పొదలకూరు, బుచ్చిరెడ్డిపాళెంలో యం.బి.బి.యస్. వైద్యులు ఏమీ చేయలేకపోయారు. వారి బంధువుల సలహాపై శ్రీస్వామివారి సమాధిని దర్శించాడు. మరునాటి నుండి కాస్త నెమ్మదించి అన్నం తిని నడవసాగాడు. 5వ రోజు రాత్రి శ్రీస్వామివారు కలలో అతని ఊపిరితిత్తులలోని పెద్దగడ్డను చేత్తో నలిపి వేస్తున్నట్లు, దాని నుండి వచ్చే చీము, రక్తము నోటి నుండి కారుతున్నట్లు దర్శనమైంది. వెంటనే మెలకువ వచ్చింది. పెద్దగా దగ్గు వచ్చింది. ఎప్పుడూ పడనంత గల్ల, రక్తం, చీము పడిపోయింది. 90% ఆరోగ్యవంతుడయ్యాడు. 8వ రోజు స్వప్నంలో మళ్ళీ స్వామి ఆ గడ్డను పాలు పితికినట్లు పితికి కొంత చెడ్డ పదార్థాన్ని ఒక ఆకులోకి తీసి చూపించారు. తెల్లవారినప్పటి నుండి నాలుగు రోజులలో సంపూర్ణ ఆరోగ్యవంతుడైనాడు.

నేటికీ శ్రీస్వామివారి సమాధిని సేవిస్తుంటాడు.

నెల్లూరు యస్.పి. బంగ్లా ప్రక్కన కాపురమున్న శ్రీ పట్నం ఖాదర్ మస్తాన్‌గారు ఇలా తెలిపారు. 'ఫిబ్రవరి 1985 సం॥లో నాకు రక్త విరేచనాలు అయ్యేవి. మద్రాస్ క్యాన్సర్ ఆసుపత్రి వాళ్ళు నాకు క్యాన్సర్ అని నిర్ధారణచేసి వెంటనే ఆపరేషన్ చేసి మలంప్రేగు బయటకు పెడతాము. డబ్బాలోకి మలమొస్తూంటుంది. శుభ్రం చేసుకుంటుండాలి. అలా 10 నెలలు ఆసుపత్రిలో ఉంటే బాగుకావచ్చు లేకపోతే మరణం తథ్యం' అన్నారు. ఆస్పత్రిలో ఆ బాధలు పడే కంటే మరణమే మేలని ఇంటికి వచ్చేశాము. ఒంగోలులో నాటు మందు తిన్నాను. కానీ నయం కాలేదు. శ్రీస్వామివారు శరీరంతో ఉండగా వారిని దర్శించిన విషయం గుర్తు వచ్చి ఒకనాటి రాత్రి శ్రీస్వామివారిని తలచుకొని ఏడ్చాను.

అదేరాత్రి శ్రీస్వామివారు నాకు స్వప్నంలో కనిపించి మంచంలోవున్న నాకు వెల్‌వెట్ గుడ్డతో విసురుతున్నారు. మెలుకువ వచ్చి చూచాను. శ్రీస్వామివారు నిజంగానే నా మంచం దగ్గర నుండి వెళ్ళిపోతున్నారు. ఆ దిగ్భ్రమతో పిలవడానికి నోరురాలేదు, కాళ్ళాడలేదు. తెల్లవారి నుండి నాకు రక్తం పడడం పూర్తిగా ఆగిపోయింది. వారం రోజులలో పూర్తి ఆరోగ్యవంతుడనయ్యాను. శ్రీస్వామి వారి ఋణం నేనెలా తీర్చుకోవాలో!

నిజమైన ఆర్తితో కంటతడిపెట్టిన భక్తుల కష్టాలెంతటివైనా శ్రీస్వామివారు వారి కష్టాలను వెంటనే బాపి వారికి శాంతి చేకూర్చుడం ఎందరి అనుభవాలలోనో కనిపిస్తున్నది. ఆర్తితో కన్నీరు లేని ప్రార్థనలు వ్యర్థములని శ్రీరామకృష్ణ పరమహంసగారు సెలవిచ్చియున్నారు గదా!

నెల్లూరు వాస్తవ్యులు చెరుకూరు రాజమ్మగార్కి ఒకప్పుడు అపెండిసైటిస్ ఆపరేషన్, అటు తర్వాత కొన్ని సంవత్సరములకు ట్యూబెక్టమీ ఆపరేషన్ (బిడ్డలు లేకుండా) చేశారు. 1985 లో కడుపులో మంట, అన్నం తింటే డోకు, ఎప్పుడూ తలనొప్పి. 'కడుపులో గడ్డ వుంది. ఆపరేషన్ చేయాల'న్నారు డాక్టర్లు. మూడోసారి పొట్ట కోయడమంటే భయపడి బంధువుల సలహా మీద శ్రీస్వామివారి సమాధిని దర్శించి దీక్షగా రోజుకు 108 ప్రదక్షిణలు చేస్తూ తన కాలాన్ని లౌకికమైన కబుర్లతో గడపకుండా శ్రద్ధగా శ్రీస్వామివారిని స్మరిస్తూ ఆశ్రమ పనులలో సహకరిస్తూ సేవించింది. అన్నం చూస్తేనే వాంతివచ్చే

ఆమె సమాధి దర్శనం చేసినది మొదలు మామూలుగా అన్నం తినటం మొదలు పెట్టింది. ఐదవరోజు శ్రీస్వామివారి సేవకురాలు స్వర్గీయతులశమ్మగారు స్వప్నంలో కనిపించి ఆల్వారుగడ్డ తినమని చెప్పింది. అమె అలానే తినింది. ఆరోగ్యం బాగుపడింది. కానీ శ్రీస్వామివారు ఇంటికి పొమ్మని చెప్పలేదు, కనుక పోలేదు. ఒకరోజు శ్రీస్వామివారి సమాధిని పూజించే నాగయ్యగారు ఆమెకు స్వప్నంలో 'నీకు జబ్బులేదు. ఎప్పటికీ ఆరోగ్యంగా వుంటావు' అని చెప్పారు. కానీ ఇంటికి వెళ్ళమని చెప్పలేదని ఆమె పోలేదు. అటు తర్వాత రెండు రోజులకు మరొక స్వామి సేవకుడు స్వప్నంలో కన్పించి 'నీకు జబ్బులేదు. ఈ మందాకు నీవు ఎవరికి ఇచ్చినా వారి జబ్బు కూడా పోతుంది' అని ఒక ఆకును ఆమెకు ఇచ్చారు. అంతటితో ఆమె ఇంటికి వెళ్ళింది. వెంటనే అంబేద్కర్ సంస్థలో ఆమెకు నెలకు రూ.500/- లు సంపాదించుకొనే గుడ్డలు కుట్టే ఉద్యోగం లభించింది. ఆమెకు ఆరోగ్యమేకాకుండా భుక్తిని కూడా ప్రసాదించారు శ్రీస్వామివారు.

గొలగమూడి నివాసి గొడ్డటి శేషయ్య ఇలా చెబుతున్నారు. నా చేను పంట పండింది. చేలో మనిషి కాపలా లేకుంటే రాత్రిపూట అడవి పందులు పడి ధ్వంసం చేస్తున్నవి. చేలో పడుకుంటే దోమలబాధ, చలి, సన్నని వాన - పదిరోజులు కాపలా కాచి నిద్రలేనందున ఆరోగ్యం పాడయి మంచాన పడతానని భయపడి చేలో ఉండలేక నేరుగా శ్రీస్వామివారి సమాధి చెంతకు వచ్చి 'ఏమి చేసినా నీదే భారం, ఆ చేను పందులు తినేస్తే ఏటా ఇచ్చే రెండుతూముల వడ్లు కూడా ఇవ్వలేను. నీ ఇష్టం' అని విన్నవించి ఇంటికి వెళ్ళి పడుకున్నాను. వెంటనే స్వప్నంలో ఖాకీనిక్కరు, పచ్చబనీను, పచ్చటోపి ధరించిన 20 సంవత్సరాల యువకుడు శ్రీస్వామివారి సమాధి దగ్గర నుండి చకచకా వచ్చి 'ఏది ఆ పంది ఇంకా వస్తూ వుందా' అంటూ నా చేతిలోని వెదురు కర్ర లాక్కొని పోతూ వున్నాడు. ఈ మనిషి మన చేను కాపలా కాసేటట్లులేదే! వేరే మార్గాన పోతున్నాడని నేను మా చేను వైపు నడిచాను. ఆ యువకుడు మరో త్రోవన నాకంటే ముందుగానే మా చేలోకి పోతున్నాడు. నిజంగానే ఈయన కాపలా కాస్తున్నాడని అనుకున్నాను. ఇంతలో స్వప్నం ముగిసింది. ఆ రోజు నుండి ఒక్క రాత్రి కూడా నేను కాపలాకు పోలేదు. చేలో పందులు పడలేదు.

మ్రొక్కు ప్రకారం, రేపు ఉదయం వడ్లు శ్రీస్వామివారికి ఇస్తామనుకున్న నాటి రాత్రి స్వప్నంలో నేను తూమెడు వడ్లమూట సమాధి ముందు వేశాను. వెంటనే స్వామి సేవకులు బుజ్జయ్యగారు కన్పించి నీవు ఎన్ని బాకీయున్నావు? ఎన్ని ఇచ్చావు? అని అడుగుతున్నారు. వెంటనే పూజచేసే బరిగెల నాగయ్య 'ఆయన నాలుగు తూములు బాకీ. ఇస్తాడు జమ రాసుకో' అన్నాడు. స్వప్నం ముగిసింది. నా చేలో పందులకు కాపలా కాసినందుకు రెండు తూములు ఎక్కువగా స్వామి అడిగారని గుర్తించి నాలుగు తూముల వడ్లు శ్రీస్వామివారికి సమర్పించాను.

నిజమైన భక్తి విశ్వాసాలు – హృదయపూర్వకంగా కన్నీటితో చేసిన ప్రార్థన శ్రీస్వామివారి హృదయాన్నెలా కదిలించి మనకు ప్రసన్నులను చేస్తాయో అక్షరజ్ఞానం లేని ఒక భక్తురాలి అనుభవం నిరూపిస్తుంది.

గొలగమూడి ఎరుకల పాళెం వాస్తవ్యులు నలుబాయి సుబ్బరామయ్య భార్య సిద్ధమ్మకు వివాహమైన 8 సం॥ల వరకు సంతానం లేదు. సంతానం కొరకు ఎన్నో భూతవైద్యాలు, తాయెత్తులు, ఇంగ్లీషు డాక్టర్లు, దేవతల మ్రొక్కులు అన్నీ నిష్ఫలమయ్యాయి. తరుణవాయిలోని మస్తాను ఔలియా సమాధిని దర్శిస్తే 3 సం॥లు అక్కడనే ఉండి సేవిస్తే ఫలితముంటుందన్నారు. ఈమెను నెల్లూరు ఇందిరమ్మ డాక్టరు దగ్గర చేర్పించారు. వారం రోజులు గడిచినా ఒక డిగ్రీ కూడా జ్వరం తగ్గలేదు. ఆహారం లేనందున చనిపోతుందని భయపడి ఇంటికి వచ్చేసింది. శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారు గుర్తొచ్చి వారి దగ్గరకు వెళ్తానన్నది. ఇంట్లో వాళ్ళు వేడినీళ్ళు కాస్తాము స్నానం చేసి పొమ్మన్నారు. ఒక్క అగ్గి పెట్టంతా అయిపోయినా పొయ్యి మాత్రం వెలగలేదు. ఇది చూచి 'నేను చచ్చినా సరే కోనేటిలో మునిగి స్వామికి ప్రదక్షిణ చేస్తాన'ని చిన్నగా వచ్చి అలాగే చేసి నాటిరాత్రి ఆంజనేయస్వామి మందిరంలో పడుకున్నది. తెల్లవారేసరికి అన్ని రోజులుగా బాధించిన జ్వరం ఏమైందోగానీ మామూలుగా అన్నం తెప్పించుకుని భోంచేసింది.

దాంతో ఆమెకు స్వామి ఎడల దృఢ విశ్వాసం కలిగి 'స్వామివారు నాకు సంతానం ఇచ్చేదాకా నేను స్వామిని సేవిస్తాన'ని దీక్షగా తన అన్నం తానే తయారుచేసుకొని తింటూ, శ్రీస్వామివారి ఆశ్రమంలోని చెట్ల క్రిందనే నివసిస్తూ మనుషులతో కలవకుండా నిరంతరం శ్రీస్వామివారిని స్మరిస్తూ,

ప్రతినిత్యం 108 ప్రదక్షిణలు చేయసాగింది. ఒక రోజు ఈమె స్వప్నంలో వీళ్ళ చాకుడుపంది చేలలో పడితే రైతులు దాన్ని కొట్టుతున్నట్లు దాన్ని హింసించవద్దని ఈమె వారిని బ్రతిమాలుతున్నట్లు - అప్పుడు శ్రీవెంకయ్య స్వామివారు వచ్చి 'దీని వల్లనే నీకీ కష్టాలన్నీ వచ్చాయమ్మా, దీన్ని బ్రతకనివ్వకూడదు' అని చెప్పి శ్రీస్వామివారే ఆ పందిని తీసుకువెళ్ళి సముద్రంలో పారేసినట్లు దర్శనమైంది. 35 రోజులు గడిచినా సంతానం ఇచ్చానని స్వామి చెప్పలేదని ఈమెకు తీవ్రమైన హృదయ వేదన గల్గి రోజంతా తనలో తాను దుఃఖిస్తూ అన్నం తినేందుకు గానీ పాలు త్రాగేందుకు గానీ ఆ బాధలో వీలుకాలేదట. నాటి రాత్రి స్వామి భక్తుడు కొట్టకూటి బుజ్జయ్యగారు వచ్చి ఈమెకు గాజులు తొడిగినట్లు స్వప్న దర్శనమైంది. కానీ నాకు స్వామి తన నిజరూపంతో దర్శనమిచ్చి ఒక మాటకూడా చెప్పలేదే, నేను ఇన్ని రోజులు చేసిన సేవ వ్యర్థం గదా? ఈ బ్రతుకెందుకు? అని తీవ్రమైన ఆవేదనతో మరురోజు కూడా ఆహారం తీసుకోలేకపోయింది. వెంటనే నాటిరాత్రి శ్రీస్వామివారు స్వప్న దర్శనమిచ్చి పిడికెడు వక్కలు ఈమె పవిట కొంగులో వేస్తూ 'సంతానం ఇచ్చాను. ఇక అన్నం తినవమ్మా' అని ప్రేమగా పలికారు. అంతటితో దీక్ష విరమించింది. స్వామి చెప్పినట్లే సంతానం కలిగారు. ఆ బిడ్డకు శ్రీస్వామివారి పేరు పెట్టాలనుకుంటే మరలా శ్రీస్వామివారు స్వప్న దర్శనమిచ్చి మొదటి సంతానమునకు మీ కులదైవం పేరు పెట్టుకొని రెండవ సంతానమునకు నా పేరు పెట్టుకోమని సెలవిచ్చారు. నేటికీ ఈమెకేబాధ కలిగినా శ్రీస్వామివారి సమాధి దగ్గర నిద్రచేసి వారితో మొర పెట్టుకుంటే వెంటనే ఆ రాత్రికే శ్రీస్వామివారు ఈమెకు దర్శనమిచ్చి ఊరడిస్తారట. ఆమె విశ్వాసాన్ని మనమేమని వ్రాయగలం!

1985 లో వల్లపురెడ్డి ఆదినారాయణరెడ్డిగారికి కష్టాలన్నీ ఒకేసారి వచ్చాయి. ఆయన ట్రాక్టరుకు 2 సార్లు యాక్సిడెంటు జరిగింది. భార్యకు అనారోగ్యం వల్ల ఆపరేషన్ చేశారు. పంటలలో విపరీతంగా నష్టమొచ్చింది. 'ఏమిస్వామీ! ఈ కష్టాలకు అంతులేదా' అని స్వామితో మొరపెట్టుకున్నారు. ఆనాటి రాత్రి ఆయనకొక చిత్రమైన స్వప్నమొచ్చింది. ఆయనతోపాటు మరిద్దరు నిండుగా ప్రవహించే ఒక నది ఒడ్డున వున్నారు. ఒకరు నదిలో దిగి కొట్టుకుపోతున్నారు. ఆయనను గట్టుకు లాగడానికి మరొకాయన

దిగుతున్నారు. నారాయణరెడ్డి ఆయనను వద్దని వారిస్తున్నా వినకుండా దిగారు. ఆయన, ఈయన ఇద్దరూ కొట్టుకుపోయారు. రెడ్డిగారు క్షేమంగా గట్టున వుండి చూస్తూ ఉన్నారు.

కర్మఫలం బలంగా ప్రవహించే నదీ ప్రవాహము వంటిది. ఆ 131
మనుషుల వలె తొందరపడి ప్రవర్తిస్తే కొట్టుకుపోయి ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంటావు. ఓర్పు గల్గి నిరంతర నామస్మరణ ద్వారా కర్మఫలితం కాల ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయే వరకు, చెడ్డకర్మ యొక్క ప్రవాహబలం తగ్గే వరకు ఓర్పుగా ఉంటే సులభంగా సంసారమనే నదిని దాటగలవని సూచించారని రెడ్డిగార్కి ఆత్మబోధ చేశారు శ్రీస్వామివారు.

వీరి భార్యకు నెల్లూరులో చేసిన ఆపరేషన్ పొరపాటయినందున ఆపరేషన్ కొరకు మరలా మద్రాసు తీసుకువెళ్ళారు. రెడ్డిగారు శ్రీస్వామివారిని ప్రార్థించారు. ఆనాటి రాత్రి స్వప్నంలో వాళ్ళ గ్రామస్థుడైన చిన్న మెకానిక్ అనే ఆయన వచ్చి 'నీ కొరకు పెనవర్తి పోయాను. అక్కడలేవు, ఇక్కడికి వచ్చాను. శిబిచక్రవర్తి వంటి వారికి విభూతినిచ్చి 3 నెలలలో నయం చేయాలనుకున్నాను. కానీ 7 నెలలు పట్టేటట్లు ఉంది' అని అనడంతో 'నా దయవల్ల నీ కర్మక్షాళనం చేస్తాను. కానీ టైం పడుతుంది. ఓర్పు వహించు' అని శ్రీస్వామివారు చెప్పారు.

డబ్బు ఖర్చు పెట్టటం గురించి రోశిరెడ్డితో అన్నారు **'అయ్యా ఒక్క రూపాయి సంపాదించాలంటే ఎంత కష్టపడాలి. కాబట్టి దాన్ని మనం ఎంత జాగ్రత్తగా ఉపయోగించుకోవాలి'.** ఇది ఒక వంక లౌకికమైన ధనానికి, మరొకవంక పారమార్థిక ధనానికి సంకేతము. **ఎంతో శ్రమించి** 132
పుణ్యం చేసినందువల్ల సద్గురు సన్నిధి లభిస్తుందని, దాన్ని వ్యర్థం చేసుకోకుండా జాగ్రత్తగా 'ఇది సన్నిధి' అనే ఎరుకతో నిరంతరం జీవిస్తూ ఆ సన్నిధిని సార్థకం చేసుకోండి అని శ్రీస్వామివారు హెచ్చరించారన్నమాట. ధర్మాధర్మాలను గూర్చి శ్రీస్వామివారు ఎంత చక్కగా సెలవిచ్చారో చూడండి. స్వామి సేవకులలో ఇద్దరికి తగవులాటవచ్చింది. ఒకరిది ధర్మం మరియొకరిది అధర్మం. ధర్మాత్మునకు మద్దత్తునిస్తూ రోశిరెడ్డి 'నీవిలా మాట్లాడడం మంచిదికాదు' అని గట్టిగా అధర్మపరుని హెచ్చరించారు. మనకెందుకొచ్చిన గొడవలే అని అంటూ ఊరకుండలేదు. ఆరోజు రోశిరెడ్డితో

శ్రీస్వామివారు "రోశిరెడ్డి! నీకీరోజు ఒక లోకం వచ్చిందయ్యా" అన్నారు.

అంటే అధర్మాన్ని ఖండించి ధర్మానికి మద్దత్తునివ్వటం మన ధర్మం
133 **అన్నమాట. ఇలా చేసినందున అనంతమైన పుణ్యం ప్రాప్తిస్తుందన్నమాట. అలాగే అధర్మాన్ని యథాశక్తి ఎదుర్కోకుండా నిగ్రహించేందుకు కృషి చేయకుండా వుంటే పాపము అనికూడా అర్థం.**

నెల్లూరు సంతపేట వాస్తవ్యులు కొణిదల నాగేశ్వరరావు చాలా సంవత్సరముల నుండి శ్రీస్వామివారిని సేవిస్తున్నారు. శ్రీస్వామివారి కార్యక్రమములకు తన లారీగానీ, ట్రాక్టరుగానీ తీసుకువచ్చి తానే స్వయంగా డ్రైవ్ చేస్తూ సేవను సమర్పించుకొనేవారు. వారు తన అనుభవాన్నిలా చెప్తున్నారు. "1985 ఆగష్టు 21 నుండి శ్రీస్వామివారి ఆరాధన మహోత్సవమునకు మట్టి, చవకలు, షామియానాలు, పాత్రసామానులు రాత్రింబవళ్ళు తోలుతూ వున్నాను. 23వ తేది రాత్రి నెల్లూరు నుండి పూలమాలలు, అరటి పిలకలు మొదలగు సామానులు ట్రాక్టరుతో తోలుకొస్తున్నాను. గత రెండురోజులుగా నిద్రలేదు. కనుక రాత్రి 12 గంటల అప్పుడు కల్లూరుపల్లె బ్రిడ్జి దాటిన తదుపరి ట్రాక్టర్ నడుపుతూనే నాకు తెలియకనే నిద్రపోయాను. తరువాత కొంతసేపటికి మెలుకువ వచ్చేసరికి నా ముందు 20 గజాల దూరంలో పెద్ద రంధ్రం పడియున్న గొలగమూడి బ్రిడ్జి ప్రత్యక్షమైనందున అదిరిపోయాను. శక్తినంతా కూడగట్టుకొని జాగ్రత్తగా బ్రిడ్జి దాటించాను. సుమారు 3 కి.మీ. దూరం అనేక మలుపులు తిరిగి ట్రాక్టరు, నేను, గొలగమూడి బ్రిడ్జి వరకు ఎలా చేరామా అన్న విషయం నన్ను దిగ్భ్రమగొలిపింది. ఈ మూడు కిలోమీటర్ల దూరం ట్రాక్టరు నడపడమే కాకుండా నిద్రపోయే నన్ను పడిపోకుండా కాపాడిన రక్షకుడు నా హృదయ నివాసి కరుణామయుడైన శ్రీ వెంకయ్య స్వామివారికి నేను ఆజన్మాంతం
134 ఋణపడి ఉన్నాను. **నిజంగా మన శరీరం స్వామికి సమర్పిస్తే దాని రక్షణ భారం వారెల నిర్వహిస్తారో ఈ లీల ద్వారా మనకు ఋజువు అవుతుంది.**

నెల్లూరు, సంతపేట తాళ్ళూరు శ్రీనివాసులు తనకు శ్రీస్వామివారు ప్రాణభిక్ష పెట్టిన విషయం ఇలా తెలుపుతున్నారు.

1986 సంవత్సరం మే నెలలో మా మిద్దెపైన రెండు గదులు, వరండా

నిర్మించాము. క్రింది భాగంలో బాడుగకున్న వారి గదిలో నుండి, తీసిపారేసిన పాత కరెంటు వైరుతో టెంపరరీగా ప్లగ్గురంధ్రాలలో వైర్లుదోపి మిద్దె మీదకు కరెంటు తీసుకువచ్చి ఆ వైర్ల నుండి ఒక బల్బు ఒక గదిలోను మరొక బల్బు వరండాలోను వేశాము. వరండాలో బల్బు తీసేసినందున హోల్డరు మాత్రం కట్టివున్నాము. మే నెల 3వ తేదీ మంచిరోజని క్రొత్త గదులలో పాలు పొంగించాలని వేకువజాము 3 గం॥లకు మా మరదలు గదులు, వరండా కడిగి, క్రిందమెట్లు కడుగుతుండినది. నా భార్య కుళాయి నుండి నీళ్ళు తెచ్చి అందిస్తున్నది. నేను స్నానం చేసి తడిగుడ్డ కట్టుకొని మిద్దెపైకి వచ్చాను. ఒక గదిలో లైటు వెలుగుతుంది. వరండాలో ఉన్న బల్బు లేని హోల్డరును లైటులేని గదిలో తగిలించాలి, వైరుతో సహా విప్పాను. ఆ వైరును ఎలుక కొరికి ఒక చోట ఇన్సులేషన్ పోయియున్న విషయం చూడక వైరును అక్కడనే పట్టుకున్నాను. పెద్దకేక వేశాను. కరెంటు వైరును చేతి నుండి తప్పించాలని నేచేసిన ప్రయత్నం విఫలమైంది. నవనాడులు క్రుంగిపోయాయి. నిలువునా క్రిందపడిపోయి గిల గిల తన్నుకులాడుతున్నాను. నేలంతా చెమ్మ, నీళ్ళు. వైరు చేతిని పట్టేసి వుంది.

ఈలోగా నా అరుపు విని మా మరదలు మెట్లెక్కి పైకివచ్చి నేను క్రిందపడి గిల గిల తన్నుకులాడడం చూచింది. అదే సమయంలో ఇల్లంతా నీటి చెమ్మ వుంది గనుక కరెంటు ఎర్తయి ఆమె కాళ్ళకు ఝల్లున షాకు కొట్టింది. "బావను కరెంటు పట్టుకుంది" అని అరుస్తూ ఆమె క్రిందకు పరుగెత్తి గోల చేస్తోంది. ఈ మాటవిన్న నా భార్య కరెంటు తీసుకున్న గదిలో నిద్రపోయే వాళ్ళను తలుపులు బాది లేపి భయకంపితురాలై పడిపోయింది. గదిలోని వాళ్ళు నిద్రలేచారుగానీ విషయం అర్థంగాక ముందు పడిపోయిన నా భార్యను లేవదీసి మంచం మీద పండబెట్టారు. ఈలోగా నా మరదలు అరిచే అరుపులలోని భావం గ్రహించి ప్లగ్గులో నుండి వైర్లు లాగేశారు.

పై గలాబా అంతా ఒక ఐదు నిమిషాలలో జరిగిపోయింది. ఈలోగా నా పరిస్థితి ఎలా వుందో ఊహించలేము. కొన ఊపిరితో ఉన్నాను. కానీ స్పృహ వుంది. "స్వామీ! నాకిలాంటి చావు ప్రసాదించారా" అని మనసులో వాపోయాను. అంతే వెంటనే నా చేతిలోని వైరును మరొకరు పెరికేస్తే వదలిపోయినట్లు క్రిందపడిపోయింది. సతాయించుకొని లేచి నాలుగడుగులు

వేశాను. అప్పుడు ప్రక్కగదిలోని లైటు ఆరిపోయింది. క్రింది వాళ్ళు పైకి వచ్చారు.

చిత్రమేమంటే 1. అప్పటిదాకా వదలని కరెంటు వైరు దానంతటదే మనిషి లాగినట్లుగా వదలిపోవడం.

2. అంతకంటే ఆశ్చర్యమేమంటే ఇన్సులేషన్ పోయి కరెంటు పాసవుతున్న వైరు ఇల్లు కడిగి చెదురు మదురుగా నున్న నీటిలో పడినందున ఇల్లంతా కరెంటు వ్యాపించియున్నాగానీ, నేను లేచి నాలుగడుగులు వేయగల్గడం. నేను లేచి నాలుగడుగులు వేశాకనే పైనున్న మరియొక లైటు ఆరిపోయింది. అంటే అప్పుడు క్రిందివారు వైర్లను ప్లగ్గు నుండి లాగేశారన్నమాట.

కరెంటు షాకు వల్ల నల్లగా కమిలిపోయిన నా చేతిని చూచి డాక్టరుగారు ఆశ్చర్యపోయి. 'ఈ విధంగా కమిలిపోతే కండరాలు చర్మం నుండి నీసు నీళ్ళు కారాలి. అలా జరుగలేదంటే నిన్నేదో దైవశక్తి రక్షించింది. నీ చెయ్యి 3 నెలలు మొదలు 6 నెలల లోపల క్రమేణా స్వాధీనంలోకి రావచ్చు' అని చెప్పారు.

ఇంజక్షన్లు చేస్తూ ఎముక విరిగిందని పిండికట్టు కూడా కట్టారు. వేసవి కాలమైనందున జిల (దురద) భరించలేక కట్టు తీసివేసి సర్వభారం శ్రీస్వామివారికి వప్పగించి మే 14వ తేదీన గొలగమూడి వచ్చి శ్రీస్వామివారి చెంత కూర్చున్నాను. నాటి రాత్రి ఆ స్వప్నంలో నా స్నేహితులు నాకాలి బొటన వ్రేలి దగ్గర ఆపరేషన్ చేసి చిక్కని పసుపు పచ్చని ద్రవం తీసినట్లు దర్శనమైంది. డాక్టరుగారు 6 నెలలు గడువు చెపితే చిత్రంగా నెల తిరగకుండానే నా చెయ్యి స్వాధీనంలోకి వచ్చేసింది.

ఈ గండంలో నేను మరణించవలసి వుంది. కానీ శ్రీస్వామివారు నాకు ప్రాణదానం చేశారని చెప్పేందుకు ఒక నిదర్శనం ఉంది. అంతకు 19 రోజుల ముందు నాకిచ్చిన స్వప్నాదేశమే ఆధారము. ఒక చోట సినీగాయకుడు మహమ్మద్ రఫీగారి గాన కచేరి జరుగుతుంది. వేదికపై గాంధీ మహాత్ముడు కూర్చొనియున్నారు. ఆయన ముఖం శ్రీస్వామివారి ముఖంవలె వుంది. వారికి ఇరుప్రక్కల రాజేంద్రప్రసాద్, నెహ్రూ, లాల్‌బహదూర్‌శాస్త్రి, రాధాకృష్ణన్,

టంగుటూరు ప్రకాశం పంతులు మొదలగు నాయకులు, కేవలం పరమపదించిన వారంతా, కూర్చొనియున్నారు. ఒక్కరు కూడా ప్రస్తుతం జీవించి యున్నవారు లేరు. నేను వెళ్ళి ఈయన శ్రీవెంకయ్యస్వామివారే అని మనసులో అనుకొనుచూ గాంధీజీకి నమస్కరిస్తున్నాను. వారులేచి నా దగ్గరకొచ్చి ఇక్కడకెందుకొచ్చావు వెళ్ళిపో అన్నారు. “నేను వెంకయ్య స్వామివారి భక్తుడను. గొలగమూడి పోయి వస్తుంటాను” అని అన్నాను. ఈ విషయం నాకు తెలుసు ఇంతకు ముందు రెండుసార్లు చెప్పానుగదా అంటూ ఐదు పాకెట్ సైజు శిరిడి సాయిబాబా ఫోటోలు నా చేతిలో ఉంచి నన్నక్కడ నుండి పంపేశారు. స్వప్నం ముగిసింది.

శ్రీస్వామివారు ప్రసాదించిన 5 ఫోటోలు నా పంచప్రాణములకు సంకేతం. ఆ మహానాయకులు చేరిన పరలోకాలకు నేను కూడా చేరవలసియుండెను. కానీ కరుణామయుడు నా పంచప్రాణములు తిరిగి నాకు ప్రసాదించి ఈ లోకంలో ఇంకా కొంత కాలముండమని పంపారు. గనుకనే పై గండంలో బ్రతికాను. నేను, నా భార్యాపిల్లలు శ్రీస్వామివారి ఋణం ఏ విధంగా కూడా తీర్చుకోలేము.

నెల్లూరు తాలూకా విడంపల్లి గ్రామస్థురాలు యామాల చెంచయ్య భార్య వనమ్మ తన బిడ్డను శ్రీస్వామివారు రక్షించిన విధం వివరిస్తుంది.

మా ఐదవ బిడ్డకు 3వ నెల వయస్సులో ఎడమ చెవి క్రింద వాపు, నొప్పి వచ్చింది. డాక్టర్ల ఇంజక్షన్లు, మందులేగాక మంత్రాలు, నాటు వైద్యాలకు గూడా తగ్గలేదు. అది అంచెలంచెలుగా క్రిందకు దిగి, చివరకు ఎడమకాలు పిక్కమీద గడ్డ తేలి పగిలి చీముగారడం మొదలు పెట్టింది. చీముకారే రంధ్రాల గుండా 2 అం॥ల పొడవుగల సన్న ఎముక పొలుకులు ఆరుమార్లు ఆరు ముక్కలు బయటికి వచ్చాయి. కాలు దుర్వాసన పట్టినందున పాప దగ్గర నిలువ లేకున్నాము. పి.సి.శాస్త్రి డాక్టరుగారు ఎక్స్‌రే ఫోటో తీసి పరీక్షలు చేసి కాలు తీసివేస్తే సరి, లేకుంటే పాప చనిపోతుందని చెప్పారు. దానికి గూడా మద్రాస్ గానీ నెల్లూరు రామచంద్రారెడ్డి ఆసుపత్రికిగానీ పొమ్మన్నారు. ఇంకా ఇద్దరు ముగ్గురు డాక్టర్లకు చూపినా ఇదేవిధంగా కాలు తీసెయ్యాలని చెప్పి మందులు వ్రాయలేదు.

ఆడపిల్లను అవిటి పిల్లగా వుంచుకునే కంటే చనిపోయినా ఫరవాలేదని

మా తండ్రి బెల్లంకొండ పుల్లయ్య ఆపరేషనుకు సుతరాము ఒప్పుకోలేదు.

తేది 19-4-86 న ఒక స్నేహితురాలి సలహాపై గొలగమూడి శ్రీవెంకయ్యస్వామివారి సమాధి దగ్గరకు మా తండ్రిగారు, నేను బిడ్డను తీసుకువచ్చాము. "స్వామీ! ఈ బిడ్డకు కాలు బాగుపడితే మీ కీర్తిని మూడు వారములు మైకులో ప్రకటిస్తాను" అని మా తండ్రిగారు, పొంగలి సమర్పిస్తానని నేను మ్రొక్కుకొని శ్రీస్వామివారి అఖండ దీపంలోని నూనె తీసుకువెళ్ళి విభూతిలో కలిపి పూయసాగాము. మరుసటి వారానికి మూడు రంధ్రాలు మానాయి. ఒక ఎముక ముక్క 2 అం॥ల పొడవున కండలో అడ్డం తిరిగి 1/2 అంగుళం బయటికి వచ్చియుండెను.

2వ వారం జనం రద్దీవలన మాకు నూనె కూడా అందలేదు. పాత నూనె వాడుతున్నాము. శ్రీస్వామివారు ఒక స్వప్న సందేశమిచ్చి ఆశీర్వదించారు. నా స్వప్నంలో మా పాపకాలు విరిగి క్రింద పడిపోయింది. నేను బాధపడుతున్నాను. ఇంతలో ఒక ముసలాయన వచ్చి "కాలు ఊడిపోయిందని బాధపడుతున్నావా? ఏమీ ఫరవాలేదు. సూది, దారం ఉంటే తెమ్మ"ని చెప్పి ఆ కాలు అతుకుపెట్టి కుట్టివేసారు. నాకు మెలుకువ వచ్చింది.

తర్వాత ఆ గాయంలోని ఎముకముక్క దానంతటదే బయటికి వచ్చేసింది. ఏ మందులు, డాక్టర్లు లేకుండా శ్రీస్వామివారి విభూతి, నూనెతోనే క్రమేణా కాలు గాయం మానిపోవడమేగాక విరిగిపోయిన ఎముక మరల దానంతటదే పెరిగి అతుకుబడిపోయింది. కేవలం శ్రీస్వామివారి కృప వలన నేడు మా పాప ఏ మాత్రమూ కుంటులేకుండా చక్కగా నడవగల్గుతుంది. నేను, నా బిడ్డ ఆజన్మాంతము శ్రీస్వామివారికి ఎంతో ఋణపడియున్నాము.

నెల్లూరు జిల్లా కోవూరు జెడ్.పి.హైస్కూల్‌లో కుట్టు టీచరు పి. కోటేశ్వరమ్మ ఇలా చెపుతుంది.

మా తల్లిగారికి 1982, 1986 మధ్య 3 దఫాలు రక్త విరేచనాలు మొదలై నీరసపడి అస్థిపంజరంగా తయారైంది. ఎలాంటి ఆహారము కడుపులోకి పోయినా ఎక్కువగా రక్తవిరేచనమై శరీరమంతా విపరీతమైన బాధకు లోనయ్యేది. గనుక కొన్ని ఉగ్గిన్నెలు ద్రవాహారం మాత్రం ఇస్తున్నాము. నెల్లూరులో అమెరికన్ ఆస్పత్రిలో నాల్గురోజులు చికిత్స చేసినా తగ్గలేదు.

'ఎనిమా' ఇచ్చి పరీక్ష చేయాలని డాక్టర్‌గారే స్వయంగా ప్రయత్నించినారు. కానీ 3 రోజులు ఎనిమా గొట్టం ప్రేగులోనికి ఎక్కలేదు. అప్పుడు కొన్ని ప్రత్యేక పరీక్షల ద్వారా పరీక్షించి "పొట్టలో పెద్ద కాన్సరు గడ్డ బాగా పండి ఉంది. ఏ క్షణాన్నయినా అది పగిలి ఆమె మరణిస్తుంది. ఇది ఆమె చివరిదశ ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళి ఆమె చివరి కోరికలన్నీ తీర్చండి" అని చెప్పి డిస్‌చార్జి చేశారు. ఎంత బ్రతిమిలాడినా 'ఇది ఆశలేని కేసు. మా ఆసుపత్రిలో చనిపోవడం ఎందుకు' అని పంపేశారు. మేము చికిత్స మానలేక వారి దగ్గర లెటరు తీసుకొని మద్రాసులోని కాన్సరు ఆసుపత్రికి వెళ్ళేందుకు ప్రయాణమవుతున్నాము.

మా ఇంటి యజమానురాలు మా ప్రయాణం చూచి పైసా ఖర్చు కాకుండా నయం చేసే అద్భుతమైన డాక్టరును వదలి మద్రాసుకెందుకుపోతారు అని శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారిని నమ్ముకొని అక్కడికి పొమ్మని చాలా దూరం చెప్పింది.

ఆ ఆపద సమయంలో నేను "స్వామీ మద్రాసు పోకుండా మీ దగ్గరకొస్తే డబ్బు ఖర్చవుతుందని నేను వైద్యం చేయించలేదని మా నాన్నగారితో సహా అందరూ నిందిస్తారు. నేను కాన్సరు ఆస్పత్రికి పోతాను. కానీ అచ్చట కాన్సరులేదని చెప్పి మా అమ్మకు ఆరోగ్యం బాగుంటే నీ పటం పెట్టి పూజించుకుంటాను అని పట్టరాని దుఃఖముతో కన్నీటితో ప్రార్థించాను. మేము రైలులో సగం దూరం వెళ్ళగానే అంతవరకు ఏమీ తినని మా అమ్మ తానే స్వయంగా నాకు అన్నం పెట్టమని బలవంతం చేసింది. చివరి క్షణాలని పెరుగన్నం పెడితే బాగా భోంచేసింది. అది మొదలు పండ్లు, బిస్కెట్లు అన్నీ తినసాగింది. చిత్రంగా మరలా రక్తమే పడలేదు. సెంట్రల్ స్టేషన్‌లో దిగి నాకు ఆరోగ్యం బాగుంది. ఆస్పత్రికి ఎందుకు ఇంటికి పోదామని తొందరచేయసాగింది. ఎట్లాగో నచ్చజెప్పి అడయారు కాన్సరు ఆస్పత్రిలో రు॥ 1600 ఖర్చుచేసి ఎన్ని పరీక్షలు చేయించినా ఏ జబ్బూ లేదని తేలింది. పోతే ఆమెకు ఈ వయస్సులో బి.పి., గుండె, మూత్రపిండములు అన్నీ ఇంత చక్కగా పనిచేస్తున్నాయంటే చాలా అదృష్టవంతురాలని డాక్టర్లు పెద్ద సర్టిఫికేటు ఇచ్చారు. నేటికీ ఏ మందులూ మాకులూ లేకుండా హాయిగా ఉంది. శ్రీస్వామివారితో నాకు అంతకు ముందు ఏ పరిచయము లేకపోయినా

స్మరించిన వెంటనే నన్నాదుకొని మా బాధలు తీర్చిన ఆ కరుణామయునకు మాకుటుంబమంతా ఋణపడియున్నాము.

నోటి మాటలతో గాకుండా ఆత్మలో పూర్ణ విశ్వాసముంచిన వారికి శ్రీస్వామివారు ఎలా రక్షిస్తున్నారో చూడండి. గూడూరు తాలూకా ఓజిలి కాపురస్థుడు బాబు అనే ముస్లిం కుర్రవాని వయసు ఇరవై సంవత్సరములు. 1988 సం॥ జనవరి నెలలో అకస్మాత్తుగా విపరీతమైన పిచ్చివానివలె ప్రవర్తించసాగాడు. వంటి మీద గుడ్డలు పూర్తిగా తీసేసేవాడు. స్త్రీలు కనిపిస్తే వెంటబడి తరుముకునేవాడు. అతడి కాళ్ళు, చేతులు కలిపి గుదికట్టి రకరకాల వైద్యాలు చేయించారు. కూలి చేసుకొని జీవించేవారు గనుక రెండు వేల రూపాయలు అప్పు చేసి అన్ని రకాలైన వైద్యాలుచేసి నయంగాక అశక్తతతో నిస్సహాయులై శ్రీస్వామివారిని శరణు పొందారు.

అతడు రాత్రింబవళ్ళు నిద్రపోడు, భయంకరంగా అరుస్తూ వెల్లికిలా పడుకొని కాళ్ళు చేతులు గుదిగట్టియున్న తాళ్ళను నోటితో కొరికి తెంచేవాడు. అలా కాళ్ళుచేతులు నోటికి అందకుండా చేయాలని చేతులను రెండు కాళ్ళ సందున కట్టిపెట్టి కాళ్ళకొంకెల్లో ఒక కర్రను దోపారు. చూచేవారికి అది భయంకరమైన పరిస్థితి.

శ్రీస్వామివారి సన్నిధిలో ఉన్న కొందరు అమాయకులు ఆయన్ను కాకుపల్లెకు, పాల్చూరికి తీసుకుపోతే బాగౌతుందని రకరకాల సలహాలు చెప్పేవారు. నిస్సహాయుడైన వీళ్ళన్నగారు అందరికీ ఒకేమాటచెప్పేవాడు. 'మావాడు చనిపోతే ఇక్కడే పూడ్చేసిపోతాను. **బ్రతికి బాగుంటే**
135 **శ్రీస్వామివారికొక టెంకాయ కొడతాను. అంతకుమించి నాకు వేరే శక్తిలేదు. ఎక్కడికి వెళ్ళేదిలేదు' అని తన దృధ నిశ్చయాన్ని వెల్లడించేవాడు పూర్ణ విశ్వాసమునకు మించిన భక్తి కంటే వేరే సాధనేమున్నది.**

మూడవ రోజుకు ఆ కుర్రవాని అరుపులు పెనుగులాట తగ్గి కట్టు విప్పేస్తే అలాగే కూర్చోనుండేవాడు. వారం రోజులకు మామూలు మనిషైపోయాడు. పదిహేను రోజులు చూచారు. నెల రోజులు చూచారు. శ్రీస్వామివారు సెలవిస్తే ఇంటికి వెళ్ళాలని పట్టుపట్టారు. రెండు నెలల తర్వాత శ్రీస్వామివారి ఆజ్ఞ పొంది ఇంటికి వెళ్ళిపోయారు. ప్రతి శనివారము వచ్చి నిండైన ప్రేమతో శ్రీస్వామివారిని దర్శించి సేవించి వెళ్ళుతుంటారు.

ఆత్మకూరు తాలూకా బొమ్మవరం గ్రామస్థుడు పార్లపల్లి వెంకటేశ్వర్లు చెపుతున్నారు.

1970 వ సం॥ మా మేకలు జబ్బుచేసి చనిపోతుంటే శ్రీస్వామివారి ఆశీస్సుల కొరకు చిలకలమర్రి గ్రామం వెళ్ళాను. శ్రీస్వామివారి చుట్టూరా వందల మంది గుమిగూడి యున్నందున దూరంగానే వుండి మనసులో బాధపడుతున్నాను. ఇంతలో శ్రీస్వామివారి శిష్యుడొచ్చి బొమ్మారం అబ్బాయిని శ్రీస్వామివారు పిలుస్తున్నారని నన్ను దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళడం నన్నాశ్చర్యంలో ముంచెత్తింది. "ఇక జీవాలు నష్టంగావు, ఇక అన్నీ బాగుంటాయి" అని చీటీ వ్రాయించి నాకు ప్రసాదించి పంపారు. అది మొదలు ఒక్క మేక కూడా చనిపోలేదు. వారు పర్యటనలో ఉంటారు కనుక మరలా వారిని దర్శించలేదు. కానీ ఆ కరుణామయుడు నేను పిలువకున్నను నన్ను కాపాడుతున్నాడు. 1978లో తుఫాను వల్ల మేకలను కొండకు తోలేశాము. అవి తిరిగి వస్తాయని ఆశలేదు. నాటి రాత్రి శ్రీస్వామివారు స్వప్న దర్శనమిచ్చి "మన జీవాలన్నీ బాగుండ్లాయ్యా" అన్నారు. గ్రామంలో అందరివీ చాలా చనిపోయాయి. మావి మాత్రం ఒక్క మేక కూడా చనిపోలేదు.

నాకు 1984 లో గుండెదడతో ప్రమాదం చేసి నన్ను ఆత్మకూరులో సుందరరామిరెడ్డి డాక్టరు దగ్గర చేర్చారు. రెండు రోజులకు రెండువేల రూపాయలు ఖర్చు అయింది. కానీ నేను చనిపోయానని నన్ను కారులో ఇంటికి తీసుకు వచ్చారు. అందరూ ఏడ్చి ఏడ్చి కూర్చొనే నిద్ర పోతున్నారు. మా తల్లిదండ్రులకు శ్రీస్వామివారు స్వప్నదర్శనమిచ్చి 'నా భక్తుని నేను రక్షించుకుంటాను' అని చెప్పారట. తెల్లవారి నుండి నేను కళ్ళు తెరచి క్రమేణా 2 నెలల్లో ఏ మందులూ లేకుండా పూర్ణ ఆరోగ్యవంతుడనయ్యాను. ఈ వింత చూచిన జనులెల్లరు శ్రీస్వామివారి మహిమను వేనోళ్ళ కొనియాడారు.

1984లో శ్రీస్వామివారి ఆరాధనకు వచ్చి శ్రీస్వామివారు సశరీరులుగా ఉన్నప్పుడు నన్ను వారి సేవలో ఉంచుకోకుండా దూరం చేశారని బాధపడ్డాను. నాటి రాత్రి శ్రీస్వామివారు అగ్నిగుండంలో కూర్చొనియున్నట్లు స్వప్న దర్శనమిచ్చారు. అదే రోజు మరొక దృశ్యంలో స్వామివారి శరీరంపై అసంఖ్యాకంగా కర్పూరం బిళ్ళలు వెల్గుతున్నట్లు దర్శనమైంది. దీనితో 'నేను

అందరిలాగా చనిపోలేదు. ఈ అగ్నిలాగా శాశ్వతంగా వెలుగుతుంటా'నని శ్రీస్వామివారు నాకు గుర్తుచేశారని తెలుసుకున్నాను.

నేనింటికి వెళ్ళిన నాలుగవ నాటి నుండి రక్త విరేచనాల వలన ఎన్నో గుడ్డలు తడిసిపోతున్నవి. 'వద్దంటే ఆరాధనకు వెళ్ళి కొని తెచ్చుకున్నాడు ఇక లాభం లేదు, చనిపోతాడ'ని అందరూ నోటికొచ్చినట్లు మాట్లాడారు. శ్రీస్వామివారు నాయందు వుంటే కాపాడుతాడు లేకుంటే ఆయనలో ఐక్యం చేసుకుంటాడని చెప్పి మందు కూడా తీసుకోలేదు. నాటి రాత్రి శ్రీస్వామివారు మూతలేని తన సమాధిలో నిల్చొని అభయహస్తంతో దర్శనమిచ్చారు. తెల్లవారి నుండి నేను హాయిగా నడవడం చూచి అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. శ్రీస్వామివారిని పూర్ణంగా నమ్మికోవడమే నాకు తెలిసినది. అవతల ఆయన దయ.

136 **సద్గురువును 'భుక్తి, ముక్తి ప్రదాత'యని స్తోత్రం చేస్తాము. మహా సమాధి అనంతరం కూడా శ్రీస్వామివారు తన భక్తులనెలా కాపాడుతున్నారో చూస్తే వారు నిత్యసత్యులని గ్రహించగలము.**

రాపూరు తాలూకా ముదిగేడు గ్రామస్తుడు కోడూరు యానాదిరెడ్డిగారు తన 16వ సం॥ వయస్సు నుండి శ్రీస్వామివారి భక్తులు. వీరి ఉబ్బసం వ్యాధిని పోగొట్టి శ్రీస్వామివారు వీరిని గొప్ప భాగ్యవంతుని చేశారు. కానీ ఈయన ఎల్లప్పుడూ ఆర్థిక తాపత్రయంలో పడి శ్రీస్వామివారు తన గ్రామం వస్తే తప్ప మిగిలినప్పుడు వారిని తలచేవాడుగాదు.

1985 జూన్ నెలలో జబ్బున పడి ఎంతో కష్టంతో రోజుకొక కప్పు కాఫీ మాత్రం బలవంతంగా త్రాగేవారు. ఏ ఆహారం చూచినా విషంతో సమానంగా ఉండేది. రెండు నెలలుగా ఎన్నో ఇంజక్షన్లూ మందులూ వాడినా తగ్గక ఎముకల గూడువలె తయారైనాడు. ఆగష్టు నెలలో రోజుకు 30 విరోచనాలు అవుతున్నాయి. డాక్టరుకు జబ్బు అంతుపట్టలేదు. ఈయన ప్రాణంపై ఆశ వదిలేసుకున్నాడు.

ఆగష్టు 22న వీరి మిత్రుడు అక్కిం వెంకట్రామిరెడ్డి వీరిని గొలగమూడికి వచ్చి శ్రీస్వామివారి ఆరాధనోత్సవంలో దర్శనం చేసుకుంటే జబ్బు నయమవుతుందని, వస్తానని చెపితే రెండెడ్ల బండికట్టి బస్సుదాకా తీసుకువెళ్ళి, తర్వాత బస్సులో తీసుకువెడతానని బలవంతం చేశాడు. మనిషి

సహాయంలేనిదే లేవలేని యానాదిరెడ్డి ఆయన ప్రోత్సాహం చూచి సరే వస్తానని చెప్పాడు. బండి తీసుకువచ్చేందుకు వెంకట్రామిరెడ్డి ఇంటికి వెళ్ళారు.

ఆ తర్వాత యానాదిరెడ్డి తన అనుభవం ఇలా చెప్పారు. 'నేను శ్రీస్వామివారి దర్శనానికి వస్తానని చెప్పిన మరుక్షణంలో నాలో చెప్పలేని మార్పు కల్గింది. ఎవరి సహాయమూ లేకుండానే నడచి ఇంట్లోకి వెళ్ళి అన్నం పెట్టమని చాలా ఆకలిగా వుందని తొందరచేశాను. నా ప్రవర్తనకు ఇంట్లో వాళ్ళంతా దిగ్భ్రమ చెంది 'ఇది చావుబలం, మరణానికే ఈ ఆకలి' అని దుఃఖించసాగారు. నేను మామూలుగానే అన్నం తిని, చన్నీటి స్నానం చేసి ఉతికిన గుడ్డలు ధరించి గొలగమూడికి ప్రయాణమై కూర్చుంటే అందరూ వింతగా చూస్తున్నారు. వెంకట్రామిరెడ్డి చూచి 'చచ్చేవాడిగా ఉంటివిగదా, మరి ఇంతలో పెండ్లి కొడుకులాగా తయారయ్యావే' అని చెప్పి 'అదంతా శ్రీస్వామివారి మహిమగదా' అన్నారు.

బండి లేకుండానే, రెండు నెలలుగా అన్నంలేని నేను ఒక్కమైలు నడిచి వచ్చి బస్సు ఎక్కి గొలగమూడి చేరి సర్వం భోంచేశాను. అది మొదలు ఏ మందులేదు. ఆరోగ్యముగా ఉన్నాను. ఇది మానవులు ఊహించలేని వర్ణనాతీతమైన అనుభూతి. శ్రీస్వామివారి కృపకు నేను అర్హుడనుకాను. కానీ ఆ కరుణామయుడు నన్నెందుకు ఆదుకున్నారో అది వారి మాతృ ప్రేమకే తెలియాలి.

బిట్రగుంట వెంకట్రామిరెడ్డి భార్య కౌసల్యమ్మ, కాపువీధి, కోవూరు, నెల్లూరు జిల్లా. తన అనుభవాన్నిలా వివరిస్తున్నారు. 1991 మే నెల 1వ తేదీన అకారణంగా నా కుడికన్ను విపరీతమైన బాధ పెట్టసాగింది. కోవూరులో కంటి డాక్టరు లేనందున అర్ధరాత్రివేళ నెల్లూరు తీసుకుపోలేక మత్తు ఇంజక్షను చేసి నిద్రపుచ్చారు. తెల్లవారి నెల్లూరులో కంటి డాక్టరుకు చూపిస్తే రాయవేలూరు పొమ్మన్నారు. ప్రస్తుతం కంటి నుండి చిక్కని నీసు నీళ్లు కారుతూ దుర్వాసన, భరించలేని బాధ. రాయవేలూరులో మూడు రోజులు వైద్యం చేసినా నెమ్మదించనందున ఆ బాధ భరించలేక చిత్తూరులోని స్పెషలిస్టు దగ్గర చూపించాము. కానీ ప్రయోజనం లేక మద్రాసు వెళ్ళి ముద్దు కృష్ణారెడ్డిగారి ఆస్పత్రిలో పదిరోజులున్నాగానీ అణుమాత్రం కూడా బాధ తగ్గలేదు. ఇక భరించలేక ఒంగోలు దగ్గర చీమకుర్తిలోని కంటి డాక్టరు దగ్గర నాలుగు

రోజులు వైద్యం చేయించినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. ఇప్పుడు కంటి గ్రుడ్డు బాగా లోపలికి పోయి రెప్ప మూతపడి గ్రుడ్డు కనిపించడంలేదు. నా బాధ చూడలేక మావాళ్ళు నన్ను ఎక్కడ స్పెషలిష్టులున్నారంటే అక్కడికి కారులో తీసుకుపోతున్నారు. చివరకు తిరుపతిలో మంజులమ్మగారికి చూపిస్తే 'ఇక కన్ను కనిపించదు. రెండవకంటికి కూడా ఈ జబ్బు వచ్చే ప్రమాదముంది. వెంటనే కంటి గ్రుడ్డు తీసేసి పింగాణి కన్ను అమరుస్తాము. ఒక్క కంటి చూపుతో సరిపెట్టుకోవలసిందే'నని తీర్పు చెప్పేసింది.

ఈ మాట విని అంతులేని దుఃఖముతో ఏడ్చి ఏడ్చి నిద్రపోయాను. నా స్వప్నంలో ఏనాడో చనిపోయిన మా నాన్నగారు కనిపించి 'ఆడకురా, ఆడకురా, ఆడకురా' అని ముమ్మారు పలికారు. మెలకువ వచ్చింది. మా నాన్న చనిపోయాడు గనుక నన్ను కూడా తన చెంతకు రమ్మంటున్నాడని అంటే నేను కూడా చనిపోతానని దుఃఖించాను. కన్నుదీసి పింగాణి కన్ను పెట్టేందుకు నేను సుతరామూ అంగీకరించక ఇంటికి వచ్చేశాను.

నేనంతవరకు శ్రీ వెంకయ్యస్వామిగారిని గూర్చి వినియున్నానేగానీ ఎప్పుడూ గొలగమూడి చూచియుండలేదు. కానీ నా అంతరాత్మలో 'వెంటనే గొలగమూడి వెళ్ళు' అని ఒక అదృశ్య శక్తి బలంగా తొందర పెట్టసాగింది. గొలగమూడి తీసుకు వెళ్ళేందుకు ఇంట్లోవాళ్ళు సుతరామూ అంగీకరించలేదు. ఇక నిలువలేక ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా అర్ధరాత్రి కట్టుబట్టలతో గొలగమూడికి వచ్చేశాను. సమాధి మందిరము యొక్క కుడి ప్రక్క వరండాలో పడుకున్నాను. ముఖానికి గుడ్డ కప్పుకొని పుట్టెడు దుఃఖముతో కుమిలిపోతూ మూడు రోజులు గడిపాను. బాధ ఏమీ తగ్గలేదు. మూడవనాడు శనివారం. విపరీతమైన రద్దీ. అగ్నిగుండం నుండి పొగ విపరీతంగా చుట్టేస్తుంది. ఆ పొగ బాధ భరించలేక శ్రీస్వామివారిని నిష్ఠూరాలాడాను. 'ఏమీ స్వామీ నన్ను నీ సన్నిధికి ఎందుకు తీసుకొచ్చావు. ఈ పొగలో నన్నెందుకిలా చంపుతున్నావు. నీ వైభవం చూపించేటందుకా, లేక నామీద కసి తీర్చుకునేందుకా' అని ఏమేమో అనుకున్నాను. తిన్నగా నిద్రపట్టింది. ఆ నిద్రలో ఒక దివ్య స్వప్నం వచ్చింది. పింగాణి డీసులో నీరు తీసుకొని ఒక తెల్లచీర కట్టుకున్న యువతి, మందులపెట్టి పట్టుకొని నల్లకోటు వేసుకున్న ఒక వైద్యుడు నన్ను సమీపించారు. వాళ్ళిద్దరూ ఏదో మాట్లాడుకొన్నాక ఆ వైద్యుడు నీటిలో దూది తడిపి నా కన్ను తుడిచి

వెంటనే చిత్రంగా తన చేతివేళ్ళతోనే నాకన్ను చిటికలో పెరికి డీసులోని నీళ్ళలో పడేశాడు. నీళ్ళు చిమ్మడం కూడా కనిపించింది. దూదిని ఎర్రటి మందులో తడిపి నా కన్ను తుడిచి ఆ దూదిని కంటికి కరిపించి వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళిపోయారు. నాకు వెంటనే మెలకువ వచ్చి 'నా కన్ను వచ్చింది. నా కన్ను కనిపిస్తుంది' అని అరుస్తూ లేచి కూర్చున్నాను. నా ప్రక్కనున్న వాళ్ళందరూ నిద్రలేచి నా కంటి గ్రుడ్డు మామూలుగా పైకి వచ్చియుండి నేను స్పష్టంగా చూడగల్గడం చూచి శ్రీస్వామివారి దివ్య మహిమను తన్మయత్వంతో కొనియాడారు.

అది మొదలు నా కన్ను నొప్పిలేకుండా స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. అన్నాళ్ళుగా బాధించిన ఆ బాధంతా రెప్పపాటు కాలంలో మటుమాయం చేయడమంటే అది ఒక్క స్వామివారికే సాధ్యంగదా. ఒకనాడు శ్రీస్వామివారి శిష్యుడొకరు కనిపించి 'అమ్మా వయసు ముదిరి నీ రెండవ కన్ను కనబడకున్నా నేనిచ్చిన కంటికి ఢోకా లేకుండా కనబడుతుందిలే' అని శెలవిచ్చారు. ఇదంతా అనంత కరుణామయుడైన శ్రీస్వామివారి దయకు నిదర్శనమేకానీ నేను చేసిన సాధనంటూ ఏమీలేదు.

ఈ విషయములో పూర్వ పుణ్యము, శ్రీస్వామివారితో ఆమెకు గల ఋణానుబంధము ముఖ్యముగా శ్రీస్వామివారి కృపకు కారణమని తలవాలి. గనుక మనకెలాంటి సమస్యలు లేకున్నా నిస్వార్థమైన ప్రేమతో శ్రీస్వామివారిని మనమీ జన్మలో సేవిస్తే అది మనభవిష్యత్తులో మనకు శ్రీస్వామివారి కృపను అనాయాచితంగా ప్రసాదిస్తుంది. 137

నేను కృతజ్ఞతతో శ్రీస్వామివారిని ఆరుమాసముల పాటు విడవకుండా సేవించాను. నా ఐదవ సం॥ వయసు నుండి బాధించుచుండిన ఇస్నోఫీలియా పూర్తిగా నివారణై ప్రస్తుతం మంచులో పడుకున్నా, చన్నీటి స్నానంచేసినా ఏ మాత్రము ఆయాసం రావడం లేదు. అంతేగాక ఎన్నో సంవత్సరాలుగా నన్ను బాధించుచుండిన నా కుటుంబ సమస్య కూడా పరిష్కరించారు.

పరమ కారుణ్యమూర్తియైన శ్రీస్వామివారెంత గొప్పగా తన కరుణా రసాన్ని నాపై వర్షింపచేసినా మానవ నైజమైన నా వక్రబుద్ధిని నేను విడువలేకపోయాను. ఆ కరుణామయుడు నా వక్రబుద్ధిని గూడ ఎలా సరిచేశారో చూడండి.

అందరూ శ్రీస్వామివారికి తల నీలాలు సమర్పిస్తుంటే నేను కూడా సమర్పించాలని తలచాను. కానీ ఆ తర్వాత బోడిగుండుతో ఉండడం ఇష్టంలేక తలనీలాలు ఇవ్వలేదు. రెండు రోజులలో నా తలంతా కురుపుల మయమైపోయింది. ఒకవారం రోజులు ఇంజక్షన్లు వేసుకుంటూ బాధపడ్డాను. కానీ కురుపులు ఏ మాత్రం తగ్గలేదు. చివరకిది శ్రీస్వామివారి మహిమేనని ఎరిగి అభిషేకజలం తలకు పూసి కురుపులు తగ్గితే తప్పక తలనీలాలు సమర్పిస్తానని చెంపలేసుకున్నాను. ఎంత చిత్రంగా కురుపులొచ్చాయో అంత చిత్రంగాను ఒక్క రోజులో కురుపులు మాయమైనాయి. అంతటితో చెంపలేసుకొని వెంటనే తలనీలాలు సమర్పించాను. ఇందుకే గాబోలు పెద్దలు '**దాసుని దండనం ముండనం**' అన్నారు.

నగరి శ్రీరాములు, తెలుగు పండిట్, ఆదోని తన అనుభవాలను ఇలా తెలుపుతున్నారు.

"1991 జూలై నెల వరకు శ్రీ వెంకయ్యస్వామిగారిని గురించి నాకెంత మాత్రము తెలియదు. శ్రీ శిరిడీసాయిబాబాగారి పరమ భక్తాగ్రేసరులలో ఒకరైన శ్రీ యం.కె. ఆనంద వెంకటేశ్వర్లు (స్పెషల్ ఏ.సి.టి.ఓ. ఆదోని) గారు శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారి జీవిత చరిత్రకు సంబంధించిన 'అవధూత లీల' అను నాలుగు భాగములు గల పుస్తకము నాకు చదువమని ఇచ్చిరి. నేను దానిని 19-8-91 నాటికి నాలుగు భాగములు చదివి ఆ రాత్రి నిదురించు సమయమున భక్త్యావేశముతో శ్రీస్వామివారి నీవిధముగ ప్రార్థించితిని. 'స్వామీ! తమరు సమాధి అనంతరము కూడా అనేక మందికి ప్రత్యక్ష, స్వప్న దర్శనములనిచ్చి, అనేక శుభముల నొడ గూర్చి దివ్యలీలల నెన్నింటినో ప్రదర్శించితిరి. ఇవి వాస్తమైనచో నాకు గూడ ఏదైనా నొక సంకేతము నొసంగి మీ సమాధి చెంతకు పిలిపించుకొమ్మని మనసారా ప్రార్థించి శయనించితిని. ఆ రాత్రి నాకొక స్వప్నము వచ్చినది. అందులో ఒకానొక అపరిచిత వ్యక్తి నన్ను తన ఇంటికాహ్వానించి, శ్రీస్వామివారిని నా పైకి ఉసికొల్పెను. శ్రీస్వామివారు మహాబలవంతుడైన పహిల్వానువలె శరీరమంతయు చెమటలు పట్టినట్లు, ఒక పహిల్వాను మరొక పహిల్వాను పైకి కుస్తీకి పోయెడి పోజులో నా మీదకు వచ్చుచుండిరి. భయమనిన ఎట్టిదో ఎరుగని నాకు శ్రీస్వామివారు పైకి వచ్చుచుండగా భయము వేసింది. నేనప్పుడు

చేతులు జోడించి స్వామితో 'స్వామీ! నాకు చక్కెరవ్యాధి (షుగర్) యున్నది. రక్తపుపోటు వున్నది. గుండె జబ్బు కూడా ఉన్నది. మీరు ఒక్క దెబ్బ వేసినను నేను బ్రతుకజాలను. దయచేసి నన్ను కొట్టవద్దు' అని బ్రతిమాలుచుంటిని. ఐనను స్వామి నా మీదకు భయపెట్టుచు పహిల్వాను నడకతో వచ్చుచునే యుండెను, చివరకు ఆ కల ఎట్లో అంతమైనది.

"మరుసటిరోజు అనగా 20-8-91 న నాకు శ్రీస్వామివారి 'అవధూతలీల' ను ప్రసాదించిన శ్రీ యం.కె.ఆనంద వెంకటేశ్వర్లుగారి దగ్గరకు వెళ్ళి, స్వప్న వృత్తాంతమును వివరించితిని. వారు 'అట్టి స్వప్నము మంచిదే. శ్రీస్వామివారు మిమ్ములను కరుణించినారు. స్వప్నములో ఆయన భయపెట్టినది మీలోనున్న జబ్బులనే కానీ, మిమ్ములను కాదు' అని సెలవిచ్చారు. నేను వెంటనే ప్రయోగశాలకు వెళ్ళి మూత్రము, రక్తము పరీక్ష చేయించితిని. ఆశ్చర్యకరముగ రెండింటిలో చక్కరలేదని తేలినది. రక్తపోటు (బ్లడ్ ప్రెషర్) పరీక్ష చేయించగా అది కూడా మామూలుగానే ఉండినది. నాకు తృప్తి కలుగలేదు. ఆ జబ్బులకు సంబంధించిన మాత్రలను తినుట ఆపివేసి, బెల్లము, నెయ్యి కలిపి రొట్టెలతో తింటిని, తేనె త్రాగితిని, పండ్లు, మిఠాయిలు, చక్కెర కాఫీ, వరి అన్నము, ఏ పదార్థములు ఆ జబ్బులకు నిషిద్ధములో అవి అన్నియు తింటూ మరల పరీక్ష చేయించితిని. అప్పుడు కూడా ఆ జబ్బులు జాడలైనను లేవు. ఒకే నెలలో వేరు వేరు ప్రయోగశాలలో, వేరు వేరు డాక్టర్ల దగ్గర 5, 6 సార్లు పరీక్షలు చేయించితిని. శ్రీస్వామివారి మహిమ ఎటువంటిదో కాని ఈనాటికి ఆ జబ్బుల జాడలైనను లేవు. చివరిసారిగా ఆదోనిలోకాక 30-10-91 న కర్నూలులోని ఒకానొక ప్రసిద్ధ ప్రయోగశాలలో మరియొకమారు రక్త, మూత్రముల యందలి చక్కెరను పరీక్ష చేయించగా చక్కెర జాడలు కూడా లేవని తేలినది. బి.పి. కూడా నార్మల్‌గా ఉన్నదని ఇరువురు డాక్టర్లు పరీక్షించి తెల్పిరి. ఇది శ్రీస్వామివారి మొదటి స్వప్న దర్శన వృత్తాంతము".

శ్రీస్వామివారి రెండవ స్వప్న దర్శన వృత్తాంతము:

"20-9-91 వ తేది రాత్రి స్వప్నంలో శ్రీస్వామివారు పల్లకిలో ఊరేగింపుగా వస్తున్నారు. పల్లకి చుట్టూ జనం విశేష సంఖ్యలో చేరి శ్రీస్వామివారిని దర్శిస్తూ

ప్రార్థిస్తున్నారు. నేను దూరమున నిలుచుండి స్వామివారితో 'స్వామీ! నేను ఈ జన సందోహమును తొలగద్రోసికొని మీ దరికి రాలేను. నా నమస్కారమును ఇచ్చట నుండియే స్వీకరింపుడని ప్రార్థించితిని. వారు వెంటనే ఆ జన సందోహమును తొలగద్రోసికొని 'ఆయనతో నాకు పని ఉన్నది ప్రక్కకు తొలగండయ్యా' అనుకుంటూ నన్ను సమీపించారు. పల్లకిపై శ్రీస్వామివారు, ఆయన ప్రక్కన మరొకరున్నారు. శ్రీస్వామివారు ప్రక్కనున్న స్వామివారిని డబ్బులిమ్మని అడిగారు. ఆ స్వామి శ్రీస్వామివారి చేతికి ఆ పల్లకి మీదపడియున్న డబ్బులో నుండి ఒక వందరూపాయలనోటు, ఒక పది రూపాయల నోటు, మరికొన్ని రూపాయలు ఇచ్చారు. శ్రీస్వామివారు వాటిని తీసికొని 'నూటపదహార్లు తీసికోవయ్యా' అన్నారు. ఈ డబ్బు నాకెందుకు స్వామి!' అని నేనన్నాను. స్వామి 'తీసుకోవయ్యా!' అని దోసిట్లో పోశాడు. నేను దానిని నా జేబులో వేసికొన్నాను.

"మరుసటి రోజు అనగా 21-9-91న నేను ఏదో పనిమీద కర్నూలు వెళ్ళాను. అచ్చట డాక్టరు సుదర్శనంగారు 'స్వామికృప' అను పుస్తకమొసంగి చదువుమనిరి. నేను దానిని చదివి, మా చెల్లెలుకిచ్చి చదువమని చెప్పి 22-9-91 ఆదోనికి వచ్చితిని. 2-10-91 గాంధీ జయంతినాడు కర్నూలు, సెంట్‌జోసఫ్ కాలేజ్ శ్రీమతి రోజమ్మగారి విద్యాలయంలో జరుగనున్న అష్టావధాన కార్యక్రమములో పృచ్ఛకుడుగా పాల్గొనవలసినదిగ ఆహ్వానము వచ్చినది. దానికి నేనంగీకరించి, అవధానములో పాల్గొంటిని. మహా ఉదారస్వభావి, సారస్వతాభిమానియైన శ్రీమతి రోజమ్మగారు స్రక్చందన తాంబూల ఫలాదులతోపాటు స్వచ్ఛమైన ఉన్నిశాలువ, నారికేళము, ఒక కవరు, ఒక స్టెయిన్‌స్టీలు పళ్ళెములో ఉంచి పృచ్ఛకులను, అవధానిని, అధ్యక్షులవారిని సన్మానించి పళ్ళెముతో సహా ఇచ్చి వేసినది. నేనప్పుడు కవరులో ఏమున్నది చూడలేదు. తర్వాత ఎప్పుడో దానిని విప్పిచూడగా అందులో 100, 10, 5, 1 రూపాయి నోట్లు ఉన్నవి. మొత్తం నూట పదార్లు శ్రీస్వామివారు 20-9-91 న స్వప్నములో ప్రసాదించిన నూట పదార్లు 2-10-91 న లభించినవి.

"నేను 3-10-91 న కర్నూలు నుండి అదోనికి వచ్చి, ఆనాటి రాత్రి శ్రీస్వామివారితో 'స్వామీ! మీ దివ్యలీలలను ప్రదర్శించితిరి. అవి సత్యములైనవి. నన్ను గొలగమూడికి పిలిపించు కొనవలసినది. ఆ ప్రయాణమునకు కావలసిన

అనుకూలములను కల్పింపవలసినద'ని ప్రార్థించితిని. మాకు 9-10-91 నుండి దసరా సెలవులు మొదలైనవి. నాకప్పటికి ఆ నెల జీతము రాలేదు. గొలగమూడికి ముగ్గురు ప్రయాణము చేయుటకు చార్జీలు లేని ఉచిత రవాణా సౌకర్యము, దానితోపాటు ఖర్చులకు కావలసిన 550 రూ॥లు పైకము స్నేహితుల ద్వారా శ్రీస్వామివారు సమకూర్చినారు. 12-10-91 నేను, మా తల్లి, ముగ్గురు కుమార్తెలు, ఒక కుమారుడు మొత్తము 6 మంది గొలగమూడికి వెళ్ళి శ్రీస్వామివారిని దర్శించి, ఆనందించితిమి. 16-10-91 రాత్రి 1 గంటకు ఆదోని చేరి విజయదశమి పండుగ జరుపుకొని, పూజ్యులగు గురువులకు, మిత్రులకు శమీ పత్రముల నొసంగి వారి ఆశీస్సులందుకొంటిని.

మేము గొలగమూడికి బయలుదేరిన రోజు అనగా 12-10-91 న శ్రీస్వామివారు నా భార్యకు స్వప్న దర్శన మొసంగుటయేగాక ఆనాడు శనివారము శ్రీస్వామివారి దివ్యక్షేత్రమును, అచట జరుగు కార్యకలాపములను స్వప్నమందే దర్శింపజేసిరి. ఈ విషయమును నా భార్య శ్రీమతి నాగలక్ష్మమ్మ నేను గొలగమూడి నుండి ఇల్లు చేరిన వెంటనే నాకు తెలుపగా 'స్వామివారి కృప నీపై ప్రసరించినద'ని తెలిపి మరుసటిరోజు అనగా 18-10-91న నా భార్య, నా పెద్ద కుమారుడు చిరంజీవి రాఘవేంద్ర, నా చిన్న కుమారుడు చి.సీతారామానుజం వీరిని వెంటనే తీసికొని ఉచిత రవాణా సౌకర్యములతో ఆరోజు రాత్రి 10 గంటలకు గొలగమూడి చేరితిమి.

నా భార్య కుమారులతో గొలగమూడికి చేరినంతనే, ఆ క్షేత్రమును, అందువెలిసిన శ్రీస్వామివారిని, అన్న సత్రమును, వంటశాల, అచ్చట శనివారము శ్రీస్వామివారిని దర్శింప వచ్చిన భక్తజన సందోహమును గాంచి, నా భార్య ఆశ్చర్యచకితయైనది. తాను 12-10-91 రాత్రి గాంచిన స్వప్నములో వీటినన్నింటిని యథాతథముగ ఆమె శ్రీస్వామివారి కృపావిశేషముచే చూచానని చెప్పినది.

కామసాని చంద్రశేఖరరెడ్డి, సరోజినీదేవి రోడ్డు, తిరుపతి 5-1-75బి (కట్టెల డిపో) ఇలా చెబుతున్నారు.

1991 సం॥ లో నాకు ముఖమంతా కదుములు కదుములుగా తయారై వాటి నుండి చీము కూడా వస్తూంది. మొదట మొదట మొటిమల వలె ఉంటే

అశ్రద్ధ చేశాను. ముఖమంతా అల్లుకొని రాత్రింబవళ్ళు చివ్వు, చివ్వున భరించలేని నొప్పిగా ఉంది. మందులు తింటూ చీము పదార్థాలు తినకుండా పథ్యము కూడా ఉన్నాను. కానీ చీము కారుతూనే ఉంది. చేత్తోరుద్ది నీళ్ళు పోసి కడుగుకొనేందుకు వీలులేదు. మద్రాసు జర్మనీ హాస్పిటల్, బెంగుళూరు కె.ఎస్. ప్రకాశ్ డాక్టరుగారు, తిరుపతి రుయా హాస్పిటల్ మొదలగు అన్నిచోట్ల స్పెషలిస్టుల దగ్గర వైద్యం చేయించి పదివేల రూపాయలకు పైన ఖర్చు పెట్టాను. మంత్రతంత్రాలు, నాటు వైద్యాలు, భూత వైద్యాలు అన్నీ చేయించాను. కానీ ఫలితం శూన్యం. 1991వ సం॥ నాటికి బాధలు భరించలేనంతగా ఉన్నాయి. నిద్ర మాత్రలు మ్రింగినా కొంతసేపే కానీ మరలా బాధ వలన నిద్రపట్టేదికాదు.

నా మిత్రులకు ముఖము చూపించేందుకు మనస్కరించక చీకటిపడ్డాక బయటకు వచ్చేవాడిని. ముఖము అంత అసహ్యాకరంగా తయారైంది. ఈ బాధలు భరించలేక ఆత్మహత్య చేసుకోదలచాను. అట్టి విషమ పరిస్థితిలో కృపాకరుడైన శ్రీస్వామివారిని నేను శరణు వేడుకున్నప్పటికీ నాపై కృప జూపుటయే విశేషము.

మా ఇంటికి ఎదురుగా ఉన్న సరోజనమ్మగారు శ్రీస్వామివారి భక్తులు. వాళ్ళ అమ్మగారు నన్ను పలకరించి శ్రీస్వామివారి నూనె ఇచ్చి పూసుకోమన్నది. తీర్థము, దారం ఇచ్చి మెడలో ధరించమన్నది. నూనె పూసుకున్న నాటి రాత్రికే బాధ తగ్గి నిద్రపట్టింది. క్రమేణా రెండు రోజులలో నా బాధ చాలా వరకు తగ్గింది. వెంటనే గొలగమూడి వెళ్ళి శ్రీస్వామివారిని సేవించాలని ఆరాటపడ్డాను. సరోజనమ్మగారు నా మీద దయతో కొన్నాళ్ళు నన్ను ఆశ్రమంలో ఉంచుకోమని అర్థిస్తూ ఆశ్రమవాసులకు లెటరు ఇచ్చారు. శ్రీస్వామివారి కృప వలన నేను గొలగమూడి చేరేసరికి నా కొరకే ఎదురు చూస్తున్నట్లు బిల్డింగులకు నీరు పట్టే క్యూరింగు పని ఎదురు చూస్తుంది. శ్రీస్వామివారి ప్రసాదం తింటూ క్యూరింగు పని చేస్తూ కొన్నాళ్ళు గడిపాను. పని వత్తిడి వలన ప్రదక్షిణలు కూడా నామమాత్రంగా చేసేవాణ్ణి. ప్రస్తుతం ఆ గడ్డలు, కదుములు, చీము అంతా ఎలా వచ్చినవి అలా పోయి మామూలు ముఖమయింది. ఆత్మహత్య చేసుకోదలచిన నన్ను ఈ విధంగా తమ సమాధి చెంతకు తీసుకువచ్చి నా బాధలు తీర్చిన శ్రీస్వామివారి ఋణం నేను ఏ సేవ చేసినా తీరదు. జీవితాంతం వారికి ఋణపడి ఉంటాను.

కోరిన వారిని కోరిన విధంగా తన కృపను వర్షింపజేసే కృపాకరుడు శ్రీస్వామివారు. శ్రీ వి.బాలక్రిష్ణయ్య అసిస్టెంట్ ట్రెజరీ ఆఫీసర్ (నెల్లూరు) గారి భార్య విమలమ్మగారు తన దివ్యానుభవాన్ని ఇలా వివరిస్తున్నారు.

శ్రీస్వామివారిని గూర్చి శ్రీ భరద్వాజ మాస్టర్‌గారి ద్వారా తెలుసుకున్నాను. కానీ నేనప్పటికి గొలగమూడి రాలేదు. 1989 వ సం॥లో నేను శ్రీస్వామివారికి ఇలా విన్నవించుకున్నాను. “స్వామీ నేను మీ ‘అవధూత లీల’ గ్రంథాన్ని శ్రద్ధగా మూడు పారాయణలు చేసుకుంటాను. నా పారాయణ అనంతరం మా ఇంటిలోని పారిజాత చెట్టు దగ్గర అలికి ముగ్గులు పెట్టిన స్థలంలో కూర్చొని తమరు నా పిలుపు లేకుండానే నా ఆతిథ్యం స్వీకరించాలి. అది ఖచ్చితంగా 12.30 నుండి 1.30 గం॥ల మధ్యనే రావాలి” అని విన్నవించుకొని పారాయణ పూర్తిచేసి వంట చేసి వారి రాకకోసం ఎదురు చూస్తున్నాను. 1 గం॥ అయినా వారి జాడేలేదు. నాకు చాలా బాధేసి ‘ఏమి స్వామీ! నా పారాయణంతా వ్యర్థమేనా? నా తప్పేమి తండ్రీ’ అని బాధపడ్డాను. నా బాధ చూచి మా ప్రక్కింటామె ఎవరైనా భిక్షగాళ్ళను పిలుచుకు వస్తానన్నది. కానీ నేనే అంగీకరించలేదు. ఇంటిలోని పటాల దగ్గర కూర్చోగానే ‘అమ్మా’ అన్న కమ్మని పిలుపు వీధి గుమ్మం దగ్గర వినిపించి ఆత్రుతగా వెళ్ళాను. మోకాళ్ళ వరకు ధోవతి, చిన్నతువ్వాలు, ఖాకిచొక్కా వేసుకొని, చేతిలో కఱ్ఱ, మరొక చేతిలో అల్యూమినియం దబర పట్టుకున్న వ్యక్తి ‘అమ్మా అంత అన్నం పెడతావా’ అంటూ కమ్మని కంఠంతో అర్థిస్తున్న స్వామిని చూడగానే ఆనందాశ్చర్యాలు ముప్పిరిగొనగా నా శరీరం అదుపు తప్పిపోయింది. ‘రండి స్వామీ భోంచేస్తురు’ అని స్వాగతం పలుకుతూ వారిని లోనికి ఆహ్వానించాను. నేను ముందు, వారు వెనుక నడుస్తున్నాము. ఆ ఆనందపారవశ్యంలో నేను భూమి మీద నడుస్తున్నానా లేక గాలిలో తేలిపోతున్నానో తెలియడం లేదు. పరుగున ఇంట్లోకి వెళ్ళి పొంగలి, అన్నం, కూర వగైరా తెచ్చేలోగా శ్రీస్వామివారు మరొక్కసారి నన్నాశ్చర్యంలో ముంచేశారు. శ్రీస్వామివారు చిత్రంగా పారిజాత చెట్టుదగ్గర నేను అలికి ముగ్గులు పెట్టిన తావులోనే హాయిగా కూర్చొనియున్నారు. మామూలు భిక్షకుడైతే అక్కడ కూర్చునేందుకు సాహసించడుగదా? అన్నం దబరలో పెట్టమన్నారు. కానీ నా ప్రార్థన మన్నించి విస్తరలోనే వడ్డించుకున్నారు. అరచేతిని గుంటగా పట్టి నెయ్యి

పోయించుకున్నారు. తన చేతిని అన్నం మీద చిత్రంగా అలా ఇలా రెండు సార్లు త్రిప్పి ఎక్కువ అన్నం విస్తరి చుట్టూ కట్టగా నిలిపారు. మధ్యలో అన్నం ఒక్క క్షణంలో తినేసి చేయి కడిగేశారు. పోతూ పోతూ వెనక్కు తిరిగి 'దక్షిణ కుక్షిణ ఏమైనా ఇస్తావమ్మా' అనడిగారు. నేను ఆనందాశ్చర్యాలలో ఓలలాడతూ దక్షిణ సమర్పించి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసుకున్నాను. అప్పుడు వారు నా తలపై చేయిపెట్టి నన్నాశీర్వదించారు. దాంతో నా తలంతా దిమ్మెక్కి ఆనందానుభూతితో నిండి బాహ్య ప్రపంచమే తెలియకుండా పోయింది. ఆ ఆనందపారవశ్యం కొన్నాళ్ళ వరకు అలాగే వుండి క్రమేణా మామూలు స్థితికి వచ్చాను. నేను వారికి వీడ్కోలు చెబుతూ వారి వెనకాలే మూడిండ్లు దాటినంత వరకు రోడ్డున వెళ్ళాను. నా కళ్ళముందే చిత్రంగా మాయమయ్యారు.

పారిజాత చెట్టు దగ్గరే కూర్చోవాలని 12.30 నుండి 1.30 గంటల మధ్య రావాలని నేను పెట్టిన షరతులన్నీ జరిగినా ఈ వచ్చినవారు శ్రీస్వామివారిని పోలిన మరొకరై వుండవచ్చేమోనని నేను అనుమానపడే ప్రమాదముంది. అది గుర్తెరిగి వచ్చినది స్వయంగా శ్రీస్వామివారేనని నిరూపించుటకే ఆ విధంగా అదృశ్యమయ్యారని నా విశ్వాసము. రెండవది వారు ప్రసాదించిన ఆనందానుభూతి. పిలిచిన వెంటనే నన్నునుగ్రహించిన ప్రేమమూర్తికి ఆజన్మాంతం ఋణపడియున్నాను.

'వాళ్ళుండే దాన్ని బట్టి గదయ్యా మనముండేది' అని సెలవిచ్చిన శ్రీస్వామివారు తమ మహాసమాధి అనంతరం కూడా తన అభయం అక్షరాలా నిజమని నిరూపిస్తున్నారు.

డా॥ సుభాషిణి, పాండిచ్చేరి తమ దివ్యానుభవాన్ని ఇలా తెలియ చేస్తున్నారు:

శ్రీస్వామివారి విభూతి, దారముల మహాత్మ్యమును గూర్చి ఒక చిన్న పుస్తకములో చదివి గొలగమూడి దర్శించి వాటిని తీసుకువెళ్ళి 'పాండిచ్చేరి' లోని మా ఇంటిలో ఉంచుకొని నిత్యం పూజ చేసుకొనుచున్నాను. శ్రీస్వామివారు స్వప్న దర్శనమిచ్చి 'అబ్బాయి పుడితే నా పేరు పెట్టుకో'మని ఆదేశించి ఆశీర్వదించారు.

నాకు నవమాసములు నిండినవి. శ్రీస్వామివారి పటం నా దగ్గర లేదు. ప్రతిరోజూ పూజానంతరం శ్రీస్వామివారి విభూతి సేవిస్తూ 'స్వామీ

నాభారమంతయూ నీదే' నని ప్రార్థన చేసుకునేదాన్ని. రెండు మూడు రోజుల్లో ప్రసవము కానున్నదనగా నాకు ఆందోళన, భయము ఎక్కువయ్యాయి. నేను, మా శ్రీవారు ఇద్దరమూ ఎం.బి.బి.యస్. డాక్టర్లమయినా నాకు అది మొదటి ప్రసవమైనందున భయమెక్కువై రాత్రంతా ఏడ్చుకుంటూ నిద్రపోయాను.

ఆ రాత్రి 3 గ॥ల సమయంలో నాకు శ్రీస్వామివారు స్వప్న దర్శనమిచ్చారు. మా ఇంటిలోని దేవుని పటాలకు అడుగు భాగమున గల ఒక అగ్నిగుండములో శ్రీస్వామివారు దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతూ కూర్చొనియున్నారు. 'నీకు భయమెందుకమ్మా, నేను నీతో కూడానే ఉన్నా' అని శెలవిచ్చారు. అప్పటి నుండి నాకు ధైర్యం వచ్చి ప్రతి గంటకొకసారి శ్రీస్వామివారి విభూతిని నీటిలో కలుపుకొని త్రాగుచుంటిని. శ్రీస్వామివారి దయవల్ల నాకు సుఖప్రసవమై బాబు పుట్టాడు. వానికి శ్రీస్వామివారి ఆజ్ఞానుసారం 'హరిత్' అని పేరు పెట్టుకున్నాము. మా అన్నదమ్ములకు కూడా అవసర సమయాలలో శ్రీస్వామివారు దర్శనమిచ్చి తగు సందేశములిస్తున్నారు. నమ్మినవారిని ఆదుకునే శ్రీ మహావిష్ణువే భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారు.

రైలు క్రింద పడ్డ మనిషి బ్రతికి బట్టకట్టడం సాధ్యమా?

శ్రీస్వామివారి భక్తునికది సాధ్యమని శ్రీస్వామివారు నిరూపించారు. శ్రీస్వామివారి ఆశీస్సుల ఫలితంగా రైల్వే ఉద్యోగంలో చేరిన ఉడతా రమణయ్య ఎంతో కృతజ్ఞతాభావంతో, భక్తి శ్రద్ధలతో శ్రీస్వామివారిని స్మరిస్తూ సేవిస్తున్నాడు. చేతి వ్రేలికి ఎప్పుడూ శ్రీస్వామివారి ఉంగరముంటుంది. వీరి అద్భుతానుభవం తెలుసుకుందాము.

16-6-92న నేను 'కీ' మేన్ పని చేస్తూ వేదాయపాళెం - వెంకటాచలం మధ్యన లైను చెక్ చేసుకుంటూ నెల్లూరు వైపు వస్తున్నాను. ఆ సమయంలో మద్రాసువెళ్ళే ఒక బండిని తిరిగి నెల్లూరు రమ్మని పిలిపించినందున ఆ బండిని డ్రైవరు వేదాయపాళెం వరకు రివర్స్ తీసుకు వస్తున్నాడు. అలా రివర్స్ తీసుకువచ్చేటప్పుడు విజిల్ వేస్తూ 15 కి.మీ. వేగంలో రావాలి. కానీ ఇంజనులో ఏదో పనిచేసుకుంటూ విజిల్ వేయకుండా వస్తున్న డ్రైవర్, లైను మీద వెళ్ళేనన్ను చూడలేదు. అదే సమయంలో ప్రక్కలైను మీద మరొక బండి వస్తున్నందున నా వెనుక వచ్చే బండి శబ్దం నాకు వినిపించలేదు. 15 కి.మీ. వేగంతో రివర్స్ వస్తున్న బండి నా వెనుక నుండి నన్ను గుద్దింది.

బండి గుద్దినదని తెలుస్తూనే తత్తర పాటున నాకు తెలియకుండానే 'స్వామీ' అనే కేకతో రెండు రైలు పట్టాలకు మధ్య బోర్లాపడ్డాను. రైలు నాపై నుంచి వెళ్ళిపోతూ నా చొక్క, పంచ, బనీను తీసుకెళ్ళి పోయింది. నా ముఖాన, గవద మీద, గులకరాళ్ళు గుచ్చుకొని చిన్న గాయాలైనాయి. నా కుడి కాలి మడిమ కండ తెగిపోయింది. నన్ను రైల్వే హాస్పిటల్‌లో అడ్మిట్ చేశారు. డ్రైవరును అరెస్టు చేశారు. పది రోజులలో నన్ను డిస్‌ఛార్జ్ చేశారు. ఎన్నో పరీక్షలు చేసి నాకెలాంటి బాధ లేదని నిర్ధారణ చేసి తిరిగి డ్యూటిలో చేరమన్నారు. కానీ నీకు రెస్టు కావాలంటే జీతం మీద సెలవు ఇస్తాము, రెస్టు తీసుకోమన్నారు. ఆరోగ్యముగా ఉండి సెలవు తీసుకోవడము అధర్మమని తలచి నేను డ్యూటీలో చేరాను.

ఈ ప్రాణ గండం నుండి నన్ను శ్రీస్వామివారే రక్షించారు. లేకుంటే ప్రాణాపాయమో, అంగవైకల్యమో తప్పక జరిగి ఉండాలి. రైల్వే చరిత్రలోనే ఇలా బ్రతకడం చిత్రమన్నారందరూ. ఆజన్మాంతం నేను, నా కుటుంబం శ్రీస్వామివారికి ఋణపడియున్నాము.

శ్రీస్వామివారి నోటి వెంట వచ్చిన ప్రతీమాట ఏనాటికైనా నూటికి నూరు పాళ్ళు జరిగి తీరుతుంది. అది వేదవాక్కు. వారి ఆశీస్సులు అమోఘంగా ఫలిస్తాయి అని తన అనుభవాన్ని తెలుపుతున్నారు శ్రీ ఉడతా రమణయ్యగారు (గొలగమూడి).

నాకు పందొమ్మిది సంవత్సరాల వయస్సులో రోజుకు 1 రూ॥ 4 అణాలు (రూ॥ 1.25 పైసలు) కూలికి రైల్వే గ్యాంగ్ పనికి పోయేవాణ్ణి. నాలుగు సంవత్సరాలు అలా చేశాక మా అత్తగారు నేను రూపాయ పావలా కూలికి రోజంతా పనిచేస్తున్నానని హేళన చేశారు. దాంతో రైల్వే పని మానేసి ఒకరికి సేద్యానికి పోతున్నాను. ఆ విధంగా సుమారొక సంవత్సరం సేద్యం చేశాక ఒకరోజు నీళ్ళ కావిడి మోస్తూ ఆంజనేయస్వామి గుడి దగ్గరున్న శ్రీస్వామివారి దగ్గరకొచ్చాను. నేనేమి అడగకుండానే శ్రీస్వామివారు నాతో 'అయ్యా! పదిరూపాయలు ఖర్చుపెడితే నూరు రూపాయలు ఆదాయముంటుండ్లాయ్యా. నీకు గవర్నమెంటు వాళ్ళు ఉద్యోగమిస్తారు. నీ చేతి గుండా ఎంతో అన్నదానముండ్లాయ్యా – నిన్ను గవర్నమెంటు వాళ్ళు పిలుస్తారు, ఉద్యోగానికి పోయ్యా' అని అన్నారు. 'పో స్వామి, నీదొక పిచ్చి.

నేను రైలు పనికి పోకుండా ముగించి కూలిచేసుకొని బ్రతుకుతుంటే' అంటూ వెళ్ళిపోయాను. శ్రీస్వామివారి మాటలకు పైసా ఎత్తు విలువనివ్వలేదు.

అటు తర్వాత కొన్నాళ్ళకు రైల్వే ప్రభుత్వం కొన్ని ఆర్డర్లు పాస్ చేశారు. 1960 సం॥నకు ముందు ఆబ్సెంట్ లేకుండా ఆరు నెలలు పనిచేసినవారికి పోస్టు టెంపరరీగా పెట్టి పర్మినెంట్ వారికిచ్చే 170 రూ॥ జీతం ఇవ్వమన్నారు. దాని ప్రకారం నాకు కూడా 170 రూ॥ జీతమునకు అర్హత వచ్చింది. ఆ లిస్టులో నా పేరు వచ్చేసరికి నా స్నేహితులు మా అమ్మకు చెప్పి నన్ను తిరిగి రైల్వే గ్యాంగ్ పనికి పంపమన్నారు. మా ఇన్‌స్పెక్టర్ నామీద అభిమానంతో నన్ను తిరిగి ఉద్యోగములో చేరమని మనిషిని పంపారు. ఉద్యోగంలో చేరితే 5,000 రూ॥ లు అరియర్స్ వచ్చాయి. దాంతో 7 ఎకరాల పొలము కొన్నాను. శ్రీస్వామివారి ఆశ్రమ అన్నదానమునకు ప్రస్తుతము సంవత్సరమునకు 4 తూముల వడ్లు సమర్పిస్తున్నాను. ప్రస్తుతము నాకు 3,000 రూ॥ జీతము, ఆలిండియా పాస్, పి.టి.ఒ. లు అన్ని రైల్వే వసతులు - పెన్షన్‌కు అర్హత పొందియున్నాను. శ్రీస్వామివారి మాటలన్నీ అక్షరాల జరిగి తీరవలసినదే. వారి వాక్కు బ్రహ్మవాక్కు.

శ్రీ గుద్దేటి ఆంజనేయులుగారు - ఎలక్ట్రిసిటీ డిపార్టుమెంటు, కోవూరు, తనకు శ్రీస్వామివారు ప్రాణభిక్ష పెట్టిన వివరం ఇలా వివరిస్తున్నారు.

1985 వ సంవత్సరము, నవంబరు నెలలో నేను, నా భార్య, మరికొందరు ఒక జట్కాబండిలో పోతుండగా అనికేపల్లి బస్సు మా జట్కాను వెనుకనుండి గుద్దింది. బండిలోని వారందరమూ చెల్లాచెదరుగా పడిపోయాము. గుఱ్ఱముతో సహా ఎవరికీ పెద్ద దెబ్బలమీ తగలలేదు. బండి మాత్రము గుల్ల, గుల్ల అయిపోయింది. నా వెన్నెముకలో ఎక్కడ ఏమైందో తెలియదు. విపరీతమైన నొప్పి, పడుకొనేందుకు వీలులేదు. మద్రాసు, హైదరాబాదు, గుంటూరులోని డాక్టర్లందరూ వైద్యం చేశారు. సుమారు లక్ష రూపాయలు ఖర్చయింది. కానీ వీసమంత మార్పులేదు. ఈ విధంగా రెండు సంవత్సరాలు చిత్రహింస పడ్డాను. చివరికి డాక్టర్లు నేను ఎక్కువ రోజులు జీవించనని చెప్పారు. ఆ దిగులుతో అన్నం సహించక తినకపోయేసరికి కుటుంబమంతా అన్నం ముట్టడంలేదు. వారి కొరకు మనసు రాయి చేసుకొని అన్నం తినసాగాను. నా శరీర బాధకు తోడు మానసిక బాధ నన్ను అనుక్షణం

దహించివేస్తుంది. నా బాధ వర్ణించవీలుకానిది. ఇట్టి విపత్కర పరిస్థితులలో పరమ కారుణ్యమూర్తి అయిన శ్రీస్వామివారు నా స్నేహితుల ద్వారా తమ దివ్య తపో భూమికి రమ్మని కబురంపారు.

మిత్రుల సలహాపై గొలగమూడి దివ్యక్షేత్రం సందర్శించాను. మహాద్భుతమూ, మహిమాన్వితమైన శ్రీస్వామివారి కరుణా కటాక్ష వీక్షణము ఈ దీనునిపై ప్రసరించినది. ఊహించలేని విధంగా 75% బాధ మాయమైపోయింది. ఇది ఎవరూ ఊహించలేని మార్పు. మృత్యుముఖంలో పెనుగులాడుచున్న నాకు కరుణామయుడైన శ్రీస్వామివారు పునర్జీవితం ప్రసాదించారు. వారికి కృతజ్ఞత ఎలా చెప్పాలో తెలియడంలేదు. అది మొదలు నియమంగా వారానికి ఒక రోజు వచ్చి శ్రీస్వామివారిని సేవించుచున్నాను. క్రమంగా 95% బాధ తగ్గింది. నా ప్రారబ్ధం దృష్ట్యా 5% అనుభవించడమే మేలని శ్రీస్వామివారిని అడగరాదని భావించి, దాన్ని తగ్గించమని ఎప్పటికీ అడుగదలచలేదు.

శ్రీస్వామివారి కృపవలన తన కుమారునికి స్వస్థత చేకూరడంతో, శ్రీస్వామివారు పిలిచిన పలికే దైవమని మరొకసారి తనకు నిరూపించారని గుద్దేటి ఆంజనేయులుగారు చెబుతున్నారు.

1988 సం॥ లో నాగార్జునసాగరుకు నాకు డ్యూటీ వేసారు. టిక్కెట్లు రిజర్వు చేసుకున్నాను. ఐదవరోజు నా ప్రయాణమనగా ఆరు సంవత్సరముల వయస్సు గల నా కుమారునకు జబ్బు చేసింది. చచ్చులాగా వచ్చి, అకస్మాత్తుగా పడిపోతున్నాడు. తిరిగి కొంత సేపటికి బాగుంటుంది. ఈ విధంగా రోజుకు నాలుగుసార్లు కూడా వస్తుంది. సాగర్ వెళ్ళేలోగా పిల్లవానికి ఆరోగ్యం చక్కపడాలని ముగ్గురు డాక్టర్లను మార్చి వైద్యం చేయించినా ఏమీ నయంలేదు. డ్యూటీకి పోవడమా లేక మానడమా అనే డోలాయమానంలో మదనపడ్డాను. చివరకు శ్రీస్వామివారినే శరణు వేడాను. 'స్వామి! మీ ఆజ్ఞ ఏమిటి? ఏం చేయమంటారు' అని మనస్సులో బాధతో అర్థించాను. ఆనాటి రాత్రి శ్రీస్వామివారు నా స్వప్నంలో కనిపించి 'అయ్యా! అబ్బయ్యకు బాగుంటుంది. నీవు మాత్రం క్యాంపుకెళ్ళు, సుబ్బారావును పంపవద్దు' అని సెలవిచ్చారు. శ్రీస్వామివారి ఆజ్ఞమేరకు క్యాంపుకు వెళ్ళాను. నేను తిరిగి వచ్చేసరికి పిల్లవాని ఆరోగ్యం పూర్తిగా చక్కబడింది. శ్రీస్వామివారు స్వప్నంలో అలా చెప్పకుంటే

పిల్లవానికి మందు వల్లనే నయమయిందని భావించేవాళ్ళము. ఇది తెలిసే శ్రీస్వామివారు మన భక్తిశ్రద్ధలు పెంచేందుకు స్వప్న దర్శనమిచ్చి బిడ్డకు నయం చేశారు.

నాకు షుగర్ వ్యాధి ఉంది. శ్రీస్వామివారి ఊధీ మాత్రం వాడుతూ వారిని సేవిస్తూ మందులు మానేశాను. శ్రీస్వామివారి కృప వల్ల నా ఆరోగ్యం చక్కగా ఉంది. నాకు ఎలాంటి శారీరక బాధలు లేవు.

వనస్థలిపురం వాస్తవ్యులు శ్రీమతి శోభగారి అమోఘమైన అనుభవం:

నాకు 1992 సంవత్సరములో చర్మవ్యాధి వచ్చి, ముఖమంతా కాలిన మచ్చల మాదిరిగా చాలా వికారంగా ఉండేది. ముఖమంతా దురద, ఇంకా వంటి మీద అక్కడక్కడ మచ్చలు వచ్చినాయి. ఎక్కడెక్కడి మందులో వాడినాను. పోగా, చర్మవ్యాధి డాక్టర్ వద్దకు వెళ్ళి జెల్లీగా ఉండే మందు తెచ్చి దాన్ని నెలరోజులు ఏమారకుండా పూశాను. అయినా తగ్గలేదు, సరికదా ఒళ్ళంతా పాకిపోయింది. మా అన్నయ్యలు ఇద్దరూ యం.బి.బి.యస్ డాక్టర్లే. వాళ్ళే ఎలా తగ్గుతుందోనని ఫీలయ్యారు. ఇక విసిగి నేను అన్ని మందులు మానేసి, శ్రీస్వామివారిని వేడుకొన్నాను. 'స్వామీ! నా పాప ఫలమేమైనా ఉంటే దాన్ని పరిహరింపచేసి నాకు దీన్ని తగ్గించి మీ మీద సంపూర్ణ విశ్వాసం ఉండేటట్లు అనుగ్రహించు తండ్రీ! ఒక వారం రోజులు మీ విభూతిని రాస్తాను' అని చెప్పుకొని, రాయడం మొదలుపెట్టాను. ఆ కరుణామయుడు నా కర్మను తీసేసి, నాలుగు రోజులలో ముఖమే కాకుండా వళ్ళంతా ఉన్న మచ్చలు మళ్ళీ చూద్దామన్నా లేకుండా పోవునట్లు అనుగ్రహించారు. ఈ కలియుగ ప్రత్యక్ష దైవం శ్రీ వెంకయ్య స్వామి.

శ్రీ పాబోలు పిచ్చయ్యగారు – జ్యోతినగర్, రెండవ వీధి, నెల్లూరు. ఇలా వ్రాస్తున్నారు.

నాకు 1982 సంవత్సరములో కుడికాలు జబ్బమీద పెసర గింజంత వాపు మొదలైంది. అది క్రమేణా పెద్దదై టెన్నిస్ బాలంత లావైంది. క్రమేణా ఇంకా పెరుగుతూంది. నెల్లూరులో రెండుమార్లు ఆపరేషన్ చేయించినా మూడవసారి కూడా అదే విధంగా పెరిగింది. ఈసారి క్యాన్సర్ అని అనుమానించి తిరుపతికి శాంపిల్ పంపితే వారు క్యాన్సర్ అని దృఢపరిచారు. మద్రాస్, అడయారు క్యాన్సరు ఆస్పత్రిలో ఆపరేషన్ చేయించి కరెంటు పెట్టించి

రెండు నెలలకు సుమారు 30,000 రూ॥ల ఖర్చుతో బయటపడ్డాను. 'రెండవసారి శరీరం మీద ఎక్కడైనా అలాగే వస్తే డబ్బు పోవడం తప్ప ప్రయోజనం లేదు. ప్రాణహాని' అని ఆసుపత్రి వారు చెప్పారు.

ఆ తరువాత ఒక్క సంవత్సరానికి అదే కాలియొక్క బొటనవేలు దాని ప్రక్కవేలి మధ్య మరలా అదేవిధంగా వాపు మొదలై క్రమేణా పెరగ నారంభించింది. పెద్ద కొండరేగికాయకంటే పెద్దదై చెప్పులు వేసుకోలేకున్నాను. పూర్వం అడయారు ఆసుపత్రివారు చెప్పిన మాటప్రకారం నాకు ప్రాణభీతిచే, మానసికంగా తీవ్రమైన బాధ అయింది. నాకు ఇంకా ఇద్దరు వివాహం కావలసిన అమ్మాయిలున్నారు. ఈ సంకట పరిస్థితులలో నేను ప్రతి శనివారం గొలగమూడి వెళ్ళి శ్రీవెంకయ్యస్వామివారిని దర్శించేవాడిని. ఒకరోజు ఆ గ్రామములోని మా కుమార్తె సలహాపై శ్రీస్వామివారికి ఒక చిన్న మ్రొక్కుబడి చెప్పుకొని ప్రార్థించాము. చిత్రంగా మరుసటి శనివారమునకు నేను ఎలాంటి వైద్యాలు చేయకున్ననూ ఆ క్యాన్సరు గడ్డ సంపూర్ణంగా లేకుండా పోయింది. ఇది శ్రీస్వామివారి అనంత కరుణకు నిదర్శనమని హృదయపూర్వకంగా విశ్వసిస్తున్నాను.

నేను వారు బోధించిన ధర్మమార్గములో నడుచుకుంటూ నా శేష జీవితమును వారి పాదపద్మములకు సమర్పించుకొనుచున్నాను.

నెల్లూరు, గాంధీనగర్ నివాసి ఐతా నారాయణగారి అనుభవమూ, వారి విశ్వాసమూ మనందరికీ గుణపాఠంగా నిలుస్తున్నాయి. సాధారణంగా ఒక మండలం రోజులు శ్రీస్వామివారి సన్నిధిలో సేవచేయాలంటేనే చాలా బాధపడిపోయే మనస్తత్వం మానవులది. నెలల తరబడి అకుంఠిత విశ్వాసంతో శ్రీస్వామివారిని సేవిస్తూ వారి దయ కొరకు వేచియున్న అద్భుతగాథ ఇది.

1992 సం॥లో ఒక పెండ్లికి పోయి వచ్చిన నా భార్యకు కుడి నడుములో నొప్పిచేసింది. ఆ తర్వాత వంటేలుకు వెళ్ళిన చోట పడి పోయింది. అది మొదలు కాలు ముడుస్తుంది గానీ చాపలేదు. నడుములు నొప్పి. నెల్లూరు గవర్నమెంటు ఆస్పత్రికి పోయాము. మరొక స్పెషలిస్టుకు చూపాము. వెన్నుపూసలో ద్రవం పరీక్షించి వైద్యాలు చేశారు. ఏమాత్రం నయం కాలేదు. ఇక ఆ వైద్య ఖర్చులు భరించలేకపోయాము. ఆ తర్వాత ఆయుర్వేద వైద్యం చేయించాము కాలిలో రక్తప్రసరణ వచ్చింది కానీ కాలు చాపలేదు నొప్పి

తగ్గలేదు. శరీరంలో కూడా మంటలు ఉండేవి. ఆయుర్వేద వైద్యుడు కొంతకాలం వైద్యం చేసి 'ఇక నా వల్లకాదు తిరుపతి రుయా ఆసుపత్రికి పొమ్మ'న్నాడు. ఆర్థిక ఇబ్బంది వలన ఎక్కడకూ పోలేను. మంత్ర తంత్రాలు కూడా ప్రయత్నించి విఫలమయ్యాము. ఇక నిస్సహాయ స్థితిలో గొలగమూడి వచ్చాము. గొలగమూడి వచ్చేసరికి ఆమె బొత్తిగా నడవలేదు. నేనే పసిబిడ్డను ఎత్తుకున్నట్లు చేతుల మీద ఎత్తుకొని మందిరానికి ప్రదక్షిణలు చేయించేవాడిని. చాలా బలహీనంగా ఎముకలగూడై ఉండేది. మొట్టమొదట అగ్ని హోత్రము దగ్గరకు కూడా రాలేకపోయాము. తీరా ఒకటి రెండు ప్రదక్షిణలు చేయించేసరికి తన ప్రయత్నము లేకుండా ఒంటేలు పొయ్యేది. ఇక ఆ పవిత్ర స్థలంలో ఉ ండలేక బయట కూర్చోబెట్టి ఆమె బదులు నేనే ప్రదక్షిణలు చేసేవాణ్ణి. శ్రీస్వామివారి సన్నిధిలో నలభైరోజులు సేవ చేయాలంటే మూడు నెలలు పట్టింది. నెలకొకసారి కాకుండా ముందుగానే ఇంటికి దూరమయ్యేది. అయితే శ్రీస్వామివారి దయతో వచ్చిన మూడు నాలుగు రోజులకే వంటిలో మంటలు తగ్గిపోయాయి. ఇంటికి వెళ్ళినా శ్రీస్వామివారి సేవ చేసేవాణ్ణి. గొలగమూడి వచ్చి వీలైనన్ని రోజులుండడం ఇంటికి దూరమయితే వెళ్ళిపోవడం, ఇట్లా ఒక సంవత్సరకాలం మొండిగా తిరిగాను. అప్పుడు శ్రీస్వామివారు మాపై కరుణించి నా భార్య తనకై తానే కర్ర పట్టుకొని నడిచేటట్లు చేశారు. ప్రస్తుతం తన పనులు తాను చేసుకోవటమేకాక మాకు కూడా వంటపనికి సహాయపడుతుంది. ఆ కారుణ్యమూర్తి యొక్క శక్తిసామర్థ్యాలు, దయ, ప్రేమ వర్ణించ ఎవ్వరికీ తరముగాదు.

శ్రీస్వామివారి ఎడల మనకు గల విశ్వాసమే శ్రీస్వామివారి కృపను మనపై కురిపిస్తుంది.

నెల్లూరు జిల్లా క్రిష్ణాపట్నం వాస్తవ్యుడైన చల్లా శ్రీరాములుశెట్టిగారు గత పదిహేను సంవత్సరముల నుండి గొలగమూడిలో శ్రీస్వామివారి సేవలో ఉండి అనికేపల్లి నుండి భిక్షాన్నం తెస్తున్నాడు. 2002 వ సం॥లో ఇతనికి పక్షవాతం వచ్చి మూతి ప్రక్కకు లాగింది. కాలు, చెయ్యి స్పర్శ కోల్పోయి నడువలేకున్నాడు. ఇతని కుమార్తె, అల్లునికి చెప్పి పంపారు. ఇతనిని వారి ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళేందుకు వారు వచ్చారు. కానీ ఇతడు 'నేను శ్రీస్వామివారిని వదలిరాను. ఈ పుణ్యభూమిలోనే మరణిస్తాన'ని మొండి పట్టుతో

గొలగమూడిలో ఉండిపోయాడు. పక్షవాతానికి ఎవరో ఏదో ఆకు నూరి ఇస్తే తిన్నాడు. కానీ గుణం చూపలేదు. ఒక వారం తిరగకుండానే ఇతని స్వప్నంలో ఎవరో ఒక వ్యక్తి వచ్చి ఇతని ముందు కూర్చొని 'ఏమయ్యా బాగలేదా? బాగుంటుందిలే. ఇదిగో చక్కెర పట్టు' అని శ్రీరాములుశెట్టిగారు పట్టిన ప్లాస్టిక్ సంచిలో వేశాడు. చక్కెర సంచిలో పడిందా క్రింద పడిందా అని నేలపై తడిమి చూచాడు. అక్కడ గరుకులేదు. తల ఎత్తి చూస్తే ఆ వ్యక్తి అక్కడ లేడు. తెల్లవారే సరికి చేయి, కాలు తిరిగి స్పర్శను పొంది, మూతి చక్కగా వచ్చి – నడవడం, మాట్లాడడం మొదలుపెట్టాడు.

మే నెల ఎండలు తీవ్రంగా ఉన్నాయి. 'పదిరోజులు భిక్షాన్నానికి అనికేపల్లి పోవద్దు. విశ్రాంతి తీసుకోమ'న్నారు. ఇతడలానే ఉన్నాడు. ఒకనాటి స్వప్నంలో తాను అనికేపల్లిలో భిక్షాన్నం దండుతున్నట్లు స్వప్నం వచ్చింది. నన్ను భిక్షాన్నానికి వెళ్ళమని శ్రీస్వామివారి ఆజ్ఞ అని తలచి తెల్లవారి నుండి అంతటి ఎండలలో కూడా భిక్షాన్నానికి అనికేపల్లి పోతున్నాడు.

శ్రీస్వామివారే ఇతనిని ఈ ఆపద నుండి రక్షించారనడానికి ఒక స్వప్న నిదర్శనమిచ్చారు. పక్షవాతం తెల్లవారి వస్తుందనగా నాటి రాత్రి స్వప్నంలో చాలా పెద్ద విమానం ఆకాశంలో వస్తుందట. తాటిమాను ఎత్తు గల పెద్ద పొడవైన వెదురు గడను నిలబెట్టి పట్టుకొని శ్రీస్వామివారు నిలబడి యున్నారట. అది చూచి ఆ విమానం వెళ్ళిపోయిందట. దీనిని బట్టి శ్రీస్వామివారే ఇతనికి రాబోయే ఆ గొప్ప ఆపద నుండి రక్షించారని తెలుస్తుంది. ఇతడు ఈ ఆపద నుండి రక్షించబడేందుకు కారణం "**ఈ పుణ్యభూమి నుండి నేను కదలను**" అన్న విశ్వాసముతో కూడిన మాటే కారణమని మనం గుర్తించాలి. విశ్వాసం కొండలను కదలిస్తుందంటారు. ఇదే గదా!

శ్రీస్వామివారి మాటకు అర్థం ఎంతలోతు ఉంటుందో ఆ మాట ఎంత సూక్ష్మంగా ఉంటుందో తెలుసుకోవడం సామాన్య మానవులకు సాధ్యంకాదు. వారు మనకొక మాట చెప్పినప్పుడు అది అర్థం కాకుంటే దమ్మపేట – డి.నాగేశ్వరరావుగారి వలె ఆ మాట యొక్క అర్థం మనకు తెలిసేటట్లు చెప్పమని శ్రీస్వామివారిని కన్నీటితో ప్రార్థించాలి. లేకుంటే రోశిరెడ్డివలె "ఓ ప్రభూ మీ మాట యొక్క నిజమైన అర్థం తెలుసుకొని మీకు ప్రీతికరంగా నేను ఆచరించలేను. తమరే నాలో ప్రేరణపెట్టి మీకు ప్రీతి

కలిగేటట్లు నేను మీ మాటను ఆచరించేటట్లు చేయండి స్వామీ" అని వారిని హృదయ పూర్వకంగా కన్నీటితో ప్రార్థించాలి. శ్రీస్వామివారు చెప్పారు, అది అర్థంకాలేదు అని వదిలేస్తే నష్టపోయేది మనమే.

నా స్నేహితునికి శ్రీస్వామివారు – "అయ్యా! నీవు ఉండే ఇల్లు వదిలి పెడితే నీకు కష్టాలు వస్తాయి" అని చెప్పారు. ఈ మాట చెప్పిన కొన్ని సంవత్సరాలకు నా స్నేహితుడు ఆ ఇల్లు వదిలి కాపురం నెల్లూరు మార్చాడు. వెంటనే నాలుగు వేల రూపాయలు విలువ చేసే ఎద్దు చనిపోయింది. శ్రీస్వామివారి మాట గుర్తువచ్చి తిరిగి తన పాతింటికి కాపురం మార్చాడు. కొన్ని సంవత్సరాలు హాయిగా ఉన్నాడు. తన పూరింటి స్థానంలో మిద్దె కట్టాలని కాపురం మరొక ఇంటికి మార్చాడు. తనకు కుడిభుజంగా ఉంటూ ఇంట్లో అన్ని పనులూ చూస్తున్న మనిషి చనిపోయాడు. అది మొదలు అతనికి కష్టాలే సంప్రాప్తమైనాయి. ఎంత కష్టమైనా సరే ఆ ఆవరణం దాటి పోకుంటే ఎంత బాగుండునో గదా!

కన్నీటికి కరిగిపోయే స్వామి

హృదయ పూర్వకమైన ఆర్తితో ఎవరైనా కన్నీరు కారిస్తే వెన్న వంటి హృదయం గల శ్రీస్వామివారు వెంటనే వారి బాధలు తీరుస్తున్నారు.

సూళ్ళూరు పేట సమీపాన గల ఉచ్చూరు నివాసి శ్రీ వై.శివరామయ్యకు రెండు కిడ్నీలు చెడిపోయి మద్రాసు డాక్టరుకు వీలుగాక వదిలేసిన కాలంలో గొలగమూడిలో శ్రీస్వామివారిని ఆశ్రయించి మందిరానికి అందరూ ప్రదక్షిణలు చేస్తుంటే అది చూచి తాను ప్రదక్షిణలు చేయలేని స్థితిలోనున్నానని కంటతడి పెట్టాడు. ఆనాటి రాత్రికే శ్రీస్వామివారు ఆయన స్వప్నంలో కనిపించి "ఉప్పు లేకుండా ఒక్క పూట తినయ్యా" అని చెప్పారు. అలాచేయగానే అతడు సంపూర్ణ ఆరోగ్యవంతుడయ్యాడు.

ఒంగోలు–పద్మగారు భరించరాని నడుముల నొప్పితో గొలగమూడి వచ్చి కన్నీటితో ప్రార్థన చేయగానే శ్రీస్వామివారు ఆ బాధ తొలగించారు. శ్రీస్వామివారు చెప్పినది తనకు అర్థంకాలేదని డి.నాగేశ్వరరావు (దమ్మపేట) కన్నీటితో ప్రార్థించగానే తిరిగి స్వప్న దర్శనమిచ్చి తాము చెప్పదల్చినది స్పష్టంగా చెప్పారు.

గొలగమూడి నివాసురాలు తన మోకాలు నొప్పి భరించలేక కన్నీటితో విన్నవిస్తే ఏ మ్రొక్కుబడి లేకుండానే ఆమెకు స్వప్నంలో శ్రీస్వామివారు ఆకు పసరు పూసి ఆ నొప్పి తొలగించారు. గొలగమూడి ఎరుకలపాళెం నలబోయి సిద్ధమ్మ కన్నీటికి కరిగిన శ్రీస్వామివారు ఆమెకు సంతానం ప్రసాదించారు. **హృదయ పూర్వకమైన ఆర్తి-విశ్వాసము మాత్రమే శ్రీస్వామివారు మన నుండి కోరే దక్షిణ.**

బోధయజ్ఞాయనమః

తన దివ్య బోధనందించడంలో శ్రీస్వామివారు వారికి వారే సాటి. పూజ అంటే నాకు సదభిప్రాయం లేని రోజులవి. 'నిర్గుణ నిరాకారుడైన శ్రీస్వామివారు మన నైవేద్యాలు స్వీకరిస్తారా? మన తృప్తికి అలా చేస్తున్నాము' అని అనుకొని నేను యాంత్రికము, లాంఛనప్రాయమైన పూజ సాగిస్తున్న సమయం అది. హరిబాబు (గూడూరు) అనే మిత్రునికి శ్రాద్ధ కర్మలు, సంవత్సరిక కర్మలు, తద్దినాలు, పూజలను గూర్చి నాలాగే శంకతో ఉండి శ్రీ భరద్వాజ మాష్టారుగార్ని అనేక మార్లు ఈ విషయాలు అడగాలనుకునేవాడు. కానీ వారి దగ్గరకెళ్ళినాక మరిచిపోయేవాడు. ఒకరోజు శిరిడీకి వెళ్ళి శ్రీ శివనేశన్ స్వామివారిని దర్శించి నమస్కరించి కూర్చున్నాడట. ఇతనేమీ నోరువిప్పి అడగకుండానే శ్రీ శివనేశన్ స్వామివారు యథాలాపంగా చెప్పసాగారట. "ఒక కోటీశ్వరునకు ఒక్కడే కొడుకు, యుక్త వయస్సుకు రాగానే ఆ కుమారుడు మరణించాడు. తనకు నమ్మకం లేకున్నా కుమారుని కొరకు కర్మక్రతువులు, 40వ రోజు చేయవలసిన తంతు, సంవత్సరిక తద్దినం వగైరా చేస్తున్నాడు. ఒకసారి ఈ తండ్రిగారి మెలుకువలో పట్టపగలే చనిపోయిన కుమారుడు కనిపించి దూరపు నగరంలోని వారి ఫ్యాక్టరీలో ఎంత డబ్బు ఎవరెవరు తిన్నదీ, దాన్ని కప్పిపుచ్చుటకు వాళ్ళెలా తప్పుడు లెక్కలు వ్రాసిందీ చెప్పాడట. అది ఆ తండ్రి పట్టించుకోలేదు. తిరిగి రెండు మూడుసార్లు మరికొన్ని చెప్పాడు. 'చనిపోయినవాడొచ్చి చెప్పడమేమిటి?' అని తోసి వేశాడు.

"చివరకు సంవత్సరికం రోజు అన్ని పదార్థాలు నివేదనకు పెట్టి దండం పెట్టే సమయంలో మరలా కుమారుడు గాలిలో కనిపించి ఆ పాయసంలో చక్కెర తక్కువగా వేశారు చూడమన్నాడు. చూస్తే నిజంగానే చక్కెర తక్కువగా ఉంది. 'నీకిది ఎలా తెలిసింది?' అని ఆ తండ్రి తన కుమారుణ్ణి అడిగాడు.

మేము సూక్ష్మరూపంలో వచ్చి ఆ పదార్థాలలోని సూక్ష్మాన్ని గ్రహిస్తాము అని చెప్పాడట. ఆ తర్వాత ఆ తండ్రి తన ఫ్యాక్టరీలలో తన కుమారుడు చెప్పినట్లు విచారించి అన్నీ నిజమేనని తెలుసుకున్నాడు" అని శ్రీ శివనేశన్ స్వామి రూపంలో శ్రీస్వామివారే హరిబాబుగారి సందేహం తీర్చడమేగాక యాంత్రికము, లాంఛనప్రాయంగా సాగించే నా పూజా విధానాన్ని సరైన మార్గానికి మార్చారన్నమాట. శ్రీస్వామివారు ఆ విషయం హరిబాబుగారి ద్వారా నాకు చెప్పించి నన్ను సరైన మార్గానికి మార్చారు. అందుకే శ్రీ మాష్టారు సిద్ధపురుషులను మాత్రమే గురువుగా సేవించి తరించమని నొక్కి నొక్కి చెప్పారు.

మానవునికి నిరంతరము అంటుకునే పాపము

శ్రీ వెంకయ్య స్వామివారు "నీవు మనుషుల్లోకి పోయి వచ్చావు నీవు పోసే గంజి వద్దుపో" అని నిత్యము తనకు గంజి పోసే సేవను మరొకరి ద్వారా చేయించుకునేవారు. "మనుషుల్లోకి పోయివచ్చావు" అంటే బాహ్యంగా మనుషులను తాకి వచ్చాడని అర్థంకాదు. ఆ సేవకుడు ఎవ్వరినీ తాకి రాలేదు. గొలగమూడిలోని కోనేటి వద్ద గాలం వేసి చేపలు పట్టే వాళ్ళు రాజకీయ విమర్శలు చేస్తూ ఇందిరాగాంధి, రాజీవ్‌గాంధీలను గూర్చి విమర్శిస్తుంటే ఈ సేవకుడు కూడా వారి సంభాషణలో పాల్గొన్నాడు. అలా విమర్శలలో పాల్గొని ఇతరులను గూర్చి మాట్లాడడమే అతను చేసిన పాపమని శ్రీస్వామివారి భావం.

'పాపం' అంటే ఏమిటి? 'పుణ్యం' అంటే ఏమిటి? **'పరపీడనం' పాపం – 'పరోపకారం' పుణ్యం** అన్నారు మహనీయులు. ఈ భక్తుడుగాని చేపలు పట్టేవారుగాని తమ సంభాషణలో ఇందిరాగాంధిగారిని, రాజీవ్‌గాంధీగారిని విమర్శిస్తూ వారి ఖ్యాతిపై దెబ్బ తీస్తున్నారు. అది ఇందిరాగాంధీగారికి వీరు కలుగజేసే పరపీడన మన్నమాట. అదే పాపము. ఇది ప్రతి మానవునకు వర్తిస్తుంది. నిత్యం అనుక్షణం చేసే ఈ పాపం నుండి మనం బయటపడనిదే శ్రీస్వామివారి బోధ మనకు హృదయగతం కాదు. గనుక పరులను విమర్శించే దుర్గుణం పూర్తిగా మానమంటున్నారు. పరమ పవిత్రమైన శ్రీస్వామివారి సన్నిధికి వచ్చి కూడా ఇతరులను విమర్శించడం అనే పాపం చేయడం ఎంత అపచారమో యోచించండి.

పూజ

'మనం చేసే పూజలు యాంత్రికము, లాంఛనప్రాయముగా ఉంటున్నాయి' అంటారు శ్రీ భరద్వాజ మాష్టరుగారు. అందుచేతే అవి వెంటనే ఫలితము చూపడం లేదంటారు. మన పూజలు యాంత్రికము, లాంఛన ప్రాయము కాకుండా ఎలా చేయాలో చెప్పడమే కాకుండా వారు పూజను చేసి చూపారు. 'శ్రీ మాష్టరుగారి దివ్య స్మృతులు' అనే పుస్తకములో కొత్తూరు ప్రసాద్ అనేవారు శ్రీ మాష్టరుగారు పూజ చేయడం చూచి దాన్ని వర్ణిస్తారు. ఒక్కొక్క నామాన్ని నెమ్మదిగా అనేక సార్లు చెప్పేవారట. అప్పుడు మానసికంగా వారేమి చేసేవారో అనేక చోట్ల చెప్పారు. అట్లాగే మనమూ చేస్తే మన పూజ యాంత్రికము, లాంఛనప్రాయము కాకుండా సజీవమైన పూజ చేయగల్గుతాము. ప్రతి నామము యొక్క అర్థం తెలుసుకొని దానికి సంబంధించిన లీలలన్నీ నెమ్మదిగా మనసులో మెదలాలంటారు. గనుక ఒక నామంతోనే చాలా కాలం కదిలిపోతుంది. ఉదాహరణకు – సర్వసమర్థ శ్రీస్వామి నాథాయనమః అన్నప్పుడు – సర్వసమర్థుడుగా శ్రీస్వామివారు చేసిన లీలలను నెమ్మదిగా స్మరించడం. ఒక్క క్షణంలో ఒక వ్యక్తి ముగ్గురిని చంపాడు. ఆ చంపినవాడు శ్రీస్వామివారిని శరణువేడాడు. అతనిని రక్షించేందుకు కోర్టు రికార్డు రూములోని అతని ఫైలును చెదలు రూపంలో తినేశారు శ్రీస్వామివారు. ముగ్గురుని చంపిన వాణ్ణి రక్షించవచ్చా అని మీరడుగవచ్చు. పూర్వ జన్మలో వీళ్ళు ముగ్గురు కలసి ఇతనిని చంపి ఉండవచ్చు. అది సర్వజ్ఞుడైన శ్రీస్వామివారికి తెలుసు గనుక అలా చేశారు. ఇలాగే మరికొన్ని లీలలు సంక్షిప్తంగా స్మరించడం. ప్రాణలింగస్వరూపాయనమః అన్నాము – ప్రాణము గల వాటికి చలనం ఒక లక్షణంగా చెప్పబడింది. గనుక భూమి, గ్రహాలు, నెబ్యులాస్ అనే నక్షత్ర కూటములూ నిరంతరం చలిస్తూనే ఉన్నాయి. ఇంతేగాక ప్రతి పదార్థంలోనూ గల ఎలక్ట్రాన్‌లు నిరంతరము తిరుగుతూనే ఉన్నాయి. కనుక విశ్వమంతా ప్రాణమయంగా ఉంది.

స్మృతి మాత్ర ప్రసన్నాయనమః అన్నాము. తలచిన వెంటనే ఎవరెవరికి కష్టాలు తీర్చారు? అనే లీలల్ని మనసులో ఎంతసేపైనా మెదలవచ్చు. స్మృతి రహిత ప్రసన్నాయనమః అన్నామనుకోండి. రోశిరెడ్డి కుమారుడు మామిడికాయల బండితో సహా కొండమీద నుండి వాగులో పడ్డప్పుడు ఆయన

శ్రీస్వామివారిని పిలువకపోయినా రక్షించారు.

కస్తూరి అంకయ్య మనవడు బావిలో పడ్డప్పుడు ఎవ్వరు శ్రీస్వామివారిని ప్రార్థించకుండానే ఆ బిడ్డను కాపాడారు. తూపిలి పిచ్చెమ్మ కుమార్తె అగ్ని గుండంలో పడ్డప్పుడు అలానే రక్షించారు. ఇలాంటి లీలలెన్నయినా మననం చేయవచ్చు.

ఇదే విధంగా ప్రతినామానికి సంబంధించిన లీలలు నెమ్మదిగా మనసులో మెదలుతూ ఉంటే అది సజీవమైన పూజ అవుతుంది. ఇది ఆచార్య భరద్వాజ మాష్టరుగారు చేసి ఆచరించి చూపిన పూజ. అలానే మనందరినీ చేసి తరించమన్నారు.

మనం పనితొందరలో అరగంటలోనే పూజ ముగించాలంటే ముగించవచ్చు. కానీ అన్ని నామాలు చదవలేదనే అసంతృప్తి ఉండనక్కరలేదు. లేదంటే చివరి ఐదు నిమిషాల్లో నామాలన్నీ చదివేయవచ్చు. చేసిన కొద్దిసేపైనా యాంత్రికము, లాంఛన ప్రాయము కాని సజీవమైన పూజ చేసి వారి మహిమను తలచుకొని పులకరించమంటారు.

కాకబలి

శ్రీస్వామివారు మనకు తమ ఆచరణ ద్వారా బోధించిన బోధలలో ముఖ్యమైనది కాకబలి. మనం తినే ఆహారమంతా భగవంతునిచే ప్రసాదించబడిందే. ఒక బియ్యపు గింజ రావాలంటే ఎన్నిజీవులు శ్రమపడాలో ఆలోచించండి. పొలం దున్నాలంటే నాగలికి ఇనుము కావాలి. ఇనుము గనిలోనించి తీసి పొలం దున్నే ట్రాక్టరు రూపం ధరించాలంటే ఎంత మంది శ్రమ చేయాలో యోచించండి. ట్రాక్టరును నడిపించే ఆయిల్ కావాలంటే ఎందరు శ్రమ చేయాలోగదా! అలాగే బావి, బక్కెట్టు, తాడు, మన వంటపాత్రలు, వంటచేసే పొయ్యి, గ్యాసు, మనం నివసించే ఇల్లు వీటినన్నింటినీ తయారు చేయాలంటే ఎన్ని జీవుల కృషి అవసరమో చూడండి. ఎక్కడెక్కడో ఉన్న చెత్తను కృళ్ళింపజేసి ఎరువు తయారు చేయాలంటే ఎన్ని కోట్ల సూక్ష్మజీవులవసరమో! అలాగే మనం తిన్న ఆహారంలోని పిప్పిని కృళ్ళచేసి మలరూపంగా మార్చాలంటే మన పెద్ద ప్రేగులలోని అసంఖ్యాకములైన సూక్ష్మజీవుల పాత్ర చాలా ముఖ్యమైనది. ఇలాగే పాలు, నెయ్యి, పప్పు, కూరలు,

మన బట్టలు ఇవన్నీ మనకు కావాలంటే ఎన్ని జీవులు కృషి చేయాలో ఆలోచించాలి. ఇవి మాత్రమే కాక పంచభూతాలు నిరంతరము సహకరించాలి. పంచభూతాలంటే భూమి, సూర్యుడు, నీరు, గాలి, ఆకాశము, జీవుల రూపంలోను, పంచభూతాల రూపంలోను ఆ పరమాత్మే పనిచేసి మనకు ఆహారము, ఇల్లు, గుడ్డ సమకూరుస్తున్నాడు. దీనికి కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా ఆ పరమాత్మకు మనం నిండైన ప్రేమతో సమర్పించేదే కాకబలి. **'ఓ ప్రభూ! అసంఖ్యాకమైన జీవుల రూపంలోను, పంచభూతాల రూపంలోను అనుక్షణం కృషిచేసి నాకీ ఆహారం సమకూర్చావు. నేను తమకు సమర్పించే ఈ ఆహారం స్వీకరించి నన్ను ఋణవిముక్తుని చేయండి తండ్రీ' అని మనస్ఫూర్తిగా చెప్పుకొని ప్రేమ, కృతజ్ఞతలలో సమర్పించేదే కాకబలి.** మనకుంది గనుక పిడికెడు మెతుకులు బయట పడవేయడం తగదంటారు పెద్దలు. 'కాకబలి సమర్పించడంలో హృదయం ఉప్పొంగే కృతజ్ఞతా భావం అవసరమ'ంటారు పెద్దలు. అలా ఆచరించి చూపారు శ్రీస్వామివారు. మనలను కూడ అలా ఆచరించి ఋణవిముక్తులు కమ్మంటున్నారు.

దానం చేసిన వస్తువులపై పేర్లు వేయించుట

ఏ విషయములోనైనా సిద్ధపురుషుల మాట మనకు శిరోధార్యము. శ్రీ జ్ఞానేశ్వర్ మహరాజ్ అను వారు గొప్ప సిద్ధపురుషులు. కట్టెలు దొరకలేదని ప్రక్కింటి ఆమెను కట్టెలు అడిగితే ఆమె తిట్టిందని ఏడుస్తున్న తన చెల్లెల్ని చూచి తన యోగశక్తిచే తన వీపును దోశెల పెనము వలె పొగలు వచ్చేటట్లు చేసి దోశలు పోయించారు. తన స్నేహితుడు మరణించి అందరూ దుఃఖసాగరములో ఉన్నప్పుడు జ్ఞానేశ్వర్ మహరాజ్ వెళ్ళి ఆ మృతజీవి చేయి పట్టుకొని ఆడుకుందాము రమ్మని పిలువగానే ఆ చనిపోయిన పిల్లవాడు లేచి మహరాజ్‌తో వెళ్ళాడు. మహరాజ్ ఎప్పుడూ, అంతా బ్రహ్మమే అని చెప్పేవాడు. అంతా బ్రహ్మమయితే నీవు వేదం వల్లించగలవు కదా! ఆ దున్నపోతు వేదం చెప్పగలదా? అన్న బ్రాహ్మణునితో – అది కూడా వేదం చెప్పగలదు అని చెప్పి మహరాజ్ ఆ దున్నపోతును తాకి వేదం చెప్పమని ఆజ్ఞాపించారు. వెంటనే ఆ దున్నపోతు నాలుగున్నర గంటలసేపు సుస్వరముగా వేదగానము చేసింది.

ఈ లీలతో మహరాజ్ ఖ్యాతి నాలుగు మూలలా వ్యాపించింది. ఆ ప్రాంతములోనున్న చాంగ్‌దేవుడు పులిని వాహనముగా, త్రాచుపామును

కంఠహారముగా ధరించి గొప్ప పేరుప్రతిష్ఠలు గలవాడు. అతడు పులివాహనమెక్కి జ్ఞానేశ్వర్ మహరాజ్‌ను చూడవచ్చుచుండెను. పైఠాన్ గ్రామ ప్రజలందరు చాంగ్‌దేవునకు స్వాగతము పలుకడానికి గ్రామపొలిమేరకు వెళ్ళారు. శ్రీ జ్ఞానేశ్వర మహరాజ్ మరియు అతని స్నేహితులు ఆడుకొంటూ అపుడు గ్రామములోనే ఉన్నారు. స్నేహితులందరూ 'మనము కూడా చాంగ్ దేవుని చూచేందుకు పోదామ'న్నారు. శ్రీ జ్ఞానేశ్వర్ మహరాజ్ తన స్నేహితులందరిని ఒక మొండి గోడపై నెక్కించుకొని ఆ మొండి గోడను కదలమని ఆజ్ఞాపించారు. గుఱ్ఱమువలె ఆ మొండి గోడ వారినెక్కించుకొని బయలు దేరినది. అది చూచిన చాంగ్‌దేవుడు తన శక్తి సామర్థ్యముల ఎడ తనకున్న గర్వమునకు సిగ్గుపడ్డాడు. జీవము గల పులిని నడిపించుట గొప్పగాదు. జీవములేని గోడను నడిపించినదే గొప్పయోగశక్తి అనే జ్ఞానము కల్గి శ్రీ జ్ఞానదేవులకు పాదాక్రాంతుడయ్యాడు.

ఇలాంటివి లెక్కలేనన్ని దివ్యలీలలు చేసిన శ్రీ జ్ఞానదేవ్ మహరాజ్ వయస్సు పన్నెండు సంవత్సరములే. ఈ మహనీయుడు శ్రీ భగవద్గీతకు వ్రాసిన వ్యాఖ్యకు జ్ఞానేశ్వరీ భగవద్గీత అని పేరు. పదహారవ అధ్యాయములో శ్రీ జ్ఞానేశ్వర్ మహరాజ్‌గారు ఇలా చెప్పారు.

'ఈ లోకమునందును, పరలోకమునందును మనకు స్నేహ పూర్ణుడుగా నుండు ధర్మము–అభిమానముతో మేము ధర్మాచరణమొనర్చుచున్నామని చెప్పుకొనుచున్నచో మనను తరింపజేయు ధర్మము కూడా మనకు దోషము కలుగ జేయుచున్నది. కావున ఓ అర్జునా! మనము చేసిన ధర్మ కార్యమును ఆడంబరముగా నలుదిక్కులకు ప్రచారము చేసుకొన ఆరంభించినచో ఆ ధర్మము కూడా అధర్మమే అగును.' గనుకనే విద్యానగర్ (నెల్లూరు జిల్లా) లో పూజ్యశ్రీ భరద్వాజగారి ఆధ్వర్యములో నిర్మించిన శ్రీ శిరిడీ సాయి మందిరంలో వస్తువులపై పేర్లుగానీ, మందిర నిర్మాణమునకు సహకరించిన వారి పేర్లుగానీ వ్రాయబడలేదు. ఇందుకే కాబోలు పెద్దలు 'గుప్తదానం' అన్నారు. కుడిచేత్తో దానం చేస్తే ఎడమ చేతికి తెలియకూడదన్నారు.

ముఖ్య గమనిక:– గొలగమూడిలో అనేక మంది మోసగాళ్ళు చిన్న చిన్న చిట్కాలు చేసి మీ కష్టాలు పోగొడతామని క్రొత్త వారిని మోసం చేస్తున్నారు. శ్రీ స్వామివారిని తప్ప ఇతరులెవ్వరిని నమ్మవద్దని మనవి.